ከእነዚህ ያመፍትሔ ሐሳቦች ውጭ ለሕሊናችን የመጣልንን ሌላ የግላችንን ጎዳና መከተል ምናልባት የሚያስከትለው ችግር ስለሚኖር መጠንቀቅ ይበጃል:: የምንወስደው እርምጃ ከመንፈሳዊ ጽንሰ ሐሳቦች ጋር የሚጋጭ እንዳይሆን ከመንፈሳዊ መምህራን ጋር መመካከር አስፈላጊ ነው::

ሌላው ደግሞ አንዳንድ የቀበሮ ባሕታዊያንና መሪጌታ ተብዬዎች ሕልመ ሌሊት ለሚያስቸግረው ሰው «ጥሩ መፍትሔ አለን» እያሉ ሲያጭበረብሩ ይገኛሉ:: ስለዚህ «ሥራይ» በማድረግና «ልፋፈ ጽድቅ» እንጽፋለን በማለት የብዙዎችን ቤት ከማራቆታቸውም በላይ የሰው ልጅን ነፍሱን ምትሐታዊ በሆነ ድጋማቸው ሥጋውን ደግሞ በማይታወቁ ሥራሥሮቻቸው ሲያስሩት፣ ሲያሳምሙትና አጋንንትን ሲያቆራኙት ማየት እጅግ ያሳዝናል:: ስለዚህ ወጣቶች ይህን ተረድተው እንዲህ ካሉ -አጭበርባሪዎች መጠንቀቅ ይኖርባቸዋል::

ለዚህ ችግር ይሄኛው የጸሎት ዓይነት ለዚህ ደግሞ ይሄኛው ይበጃል ማለት የአጭበርባሪዎች ፈሊጥ እንጂ የመጽሐፍ ቅዱስ ዐዋጅ አይደለም:: የለመንነው ነገር እንዲሰማልን ከፈለግን ግድ ልዩ ልዩ የጸሎት ዓይነቶችን ማወቅና መድገም አይጠበቅብንም:: ጸሎትን ተሰሚ የሚያደርገው በእምነትና ሳይሰለቹ ዘወትር መጸለይ ነው እንጂ አሳምሮ መጸለይ አይደለምና:: ሉቃ18፥1-11 በአርግጥ በጠራ መልኩ ቤተ ክርስቲያን የምታስተምራቸውን ብዙ የጸሎት ዓይነቶችን ማወቅ የሚነቀፍ ነገር አይደለም:: ለእያንዳንዱ ጉዳይ የራሱ የሆነ ጸሎት ስላለው «ያንን ካላወቅሁ ዋጋ የለኝም!» ማለት ግን ስሕተት ከመሆኑም ባሻገር በተጣፊዎች እጅ ለመውደቅ ይዳርጋል:: በመሆኑም ለ«ሕልመ ሌሊት» የሚሆን ልዩ ተአምራታዊ ድጋም እንደ ሌሎ ዐውቆ አቅም በሚፈትደው ሁሉ ተግቶ መጸለይ ያስፈልጋል::

ምዕራፍ አራት

«ግብረ አውናን» ምንድር ነው?

ከዚህ በላይ ወጣቶች በጠለቀ እንቅልፍ ላይ ሳሉ በሚያልሙበት ጊዜ ስለሚከሰት የ«ፈሳሽ ነገር» ከሰውነት መውጣት በሚገባ ተብራርቷል:: ነገር ግን በወጣትነት ወራት ስለ አባለ ዘር ሥራና ውጤት ለማወቅ ካለ ጉጉትና ለተቃራኒ ፆታ የሚኖር ዝንባሌ ከመጨመሩ የተነሣ ከእንቅልፍ ውጭ ንቁ በሆኑበትም ሰዓት በስሜት እስኪረኩ ድረስ የፆታ ብልቶቻቸውን በመነካካትና በማሻሸት ለመደሰት የሚሞክሩ ወጣቶች አሉ:: ይህ ድርጊት በአብዛኛው በስውርና በግል ስለሚፈጸም በዚህ መጥፎ ልማድ የተለከፉት ወጣቶች መካሪ ሳያገኙ ልማዳቸው አብሮአቸው ያድግና ለወደፊት ኑሮአቸው ከባድ እንቅፋት ይሆናል::

እግዚአብሔር ለምሕረትና ለመቀሠፍት ያዘጋጃቸው ልዩ ልዩ ጉዳዮችን የሚፈጽሙ መላእክት እንዳሉት ሁሉ ሰይጣንም ሰውን በልዩ ልዩ መንገድ እንዲፈትኑ ድርሻ ሰጥቶ ያዘጋጃቸው አጋንንት አሉት:: ሮሜ9፥22 ከእነርሱም ውስጥ አንዱ «ሰይጣነ ዝሙት» ነው::

ሰይጣነ ዝሙት የሰው ልጆችን የሚፈትንበት መንገድ ረቂቅና ልዩ ልዩ ነው:: አንዳንዶቹ የፈተና ስልቶች ፈጽሞ ከዝሙት ጋር ምንም ግንኙነት ያላቸው አይመስሉም:: ፍጻሜያቸውን ከልብ ያስተዋለ ሰው ግን ረቂቅና ቀጥተኛ ዝምድና እንዳላቸው ለመረዳት ይችላል:: ፆር የለመዱ (የሰይጣንን የፈተና ስልት በደንብ ለይተው ያወቁ) አበው ቅዱሳን ግን ሽንገላ የሞላበትን የሰይጣንን የፈተና አሸንክላ ምን እንደሚመስል መጪ ትውልድ እንዲያውቀው

በሕይወታቸው ያዮትንና መንፈስ ቅዱስ ያቀበላቸውን ጽፈው አስቀምጠዋል።

ለምሳሌ፡- ሰይጣነ ዝሙት የሰውን ልጅ ወደ ዝሙት ተግባር ከሚስብባቸው መንገዶች አንዱና ዋነኛው ግሒሥ ነው። ግሒሥ ማለት ማሻሸት፣ መነካካት፣ መዳበስ ማለት ነው።

ነቢዩ ሕዝቅኤል «ወከዐዉ ዝንየቶሙ ዲቤሃ» ማለትም «ግልሙትናቸውንም አፍስሰውባት ነበር» በማለት እንደተናገረው ለዘር የደረሱ ወንዶች ከሴቶች ጋር ሲላፉና ሲዳሩ ሩካቤ ሳይፈጽሙ ዘራቸው የሚፈስበት ጊዜ አለ። ሕዝ23፥8 ይህንን ድርጊት እንደ ተድላ በመቁጠር ብዙ ወጣቶች ሆን ብለው ያደርጉታል። በቅዱስ መጽሐፍ «የድንግልናዋንም ጡቶች ዳበሰው ነበር» እንደ ተባለው ቦታ ሳይመርጡና ሰው ሳይለዩ የሴት ልጅን ገላ በመዳበስ «ግልሙትናን ማፍሰስ» እንዴት ያሳፍራል? ሕዝ23፥3፣ 23፥8

ይህ መጥፎ ልማድ የተጣባቸው ሰዎች ግርግርና በሰው ብዛት የተጨናነቀ ስፍራ የሴቶችን ገላ እንደ ሐሳባቸው ለመነካካት ምቹ ሁኔታን ይፈጥርላቸዋል። ከእነዚህ ሰዎች መካከል አንዳንዶቹ የሥራቸውን አስነዋሪነት ስለሚያውቁ እንዳይነቀፉ ልዩ ልዩ ዘዴ በመፍጠር የተካኑ ናቸው። ለምሳሌ፡- አንዳንዶቹ ምንም ሳያውቁና በእንቅልፍ ልባቸው ያደረጉት ለማስመሰል እንደ ተኛ ሰው እየተገላበጡና እያንኳረፉ በልዩ ልዩ አጋጣሚ አጠገባቸው ለመተኛት የተገደደችውን ሴት ገላ ሲደባበሱ ያድራሉ። ይህ ድርጊት ያለ ሩካቤ የወንድ ዘር የትም ከሚፈስባቸው ሕገ ወጥ መንገዶች መካከል አንዱ ነው።

ሌሎች ደግሞ በአድካሚ ጉዞ ወቅት ደጋፊ፣ በሕመም ጊዜ ደግሞ አስታማሚ፣... ወዘተ እየመሰሉ ከወሲድ ጋራ ተዛምዶ

ያላቸውን አካላት ለመደባበስ የሚሞክሩ ሰዎች ናቸው። እነዚህ ሰዎች ውጫቸውን ላየ አዛኝን ሊላውን ለመርዳት የሚፈጠኑ ይመስላሉ። ሰውን መርዳት ባልከፋ ነበር። ነገር ግን ችግሩ ወንዶቹ ይህን በሚያደርጉበት ጊዜ ልባቸው በፍትወት እሳት እንደ ሰም እየቀለጠና አባለ ዘራቸው እየታለበ መሆኑ ነው። ሰውን ለመርዳት የሚፋጠኑትም ፍትወታቸው እስከሚላላቸው ድረስ ብቻ ይሆናል።

አንዳንዶች ደግሞ እነርሱ ለመነካካት ፈጽሞ እንዳላሰቡ ነገር ግን የተፈጠረው ችግር እንዲጋፉ ወይም እንዲገፋፉ እንዳደረጋቸው ለማስመሰል ይጥራሉ። ይህም የሚሆነው በአብዛኛው ሕዝባዊ ስብሰባዎች በሚደረጉባቸው ዕለታትና መጨናነቅ በሚኖርባቸው ስፍራዎች ነው። ለምሳሌ፡- እንደ ጥምቀትና መስቀል ያሉ ሕዝብ የሚበዛባቸውን ዕለታት መጥቀስ ይቻላል። ያለ አግባብ በርካታ ሰዎችን የሚጭኑ የሀገራችንን የሕዝብ ማመላለሻዎችንም (አውቶና ሚኒ ባስስ) እንደ ተጨማሪ ማስረጃ መጥቀስ ይቻላል። ስለዚህ ጉዳይ በሕዝብ ማመላለሻ መኪና ውስጥ ሳሉ አጠገባቸው በቆመ ጎረምሳ እንደ ቆዳ የለፉ ሴቶች ምስክርነት ቢሰጡ የተሻለ ነበር። ለነ በመኪና ውስጥና በተጨናነቀ ቦታ ሁሉ መጠንቀቅ የሚገባው ኪስን ከሚበረብር ሌባ ብቻ አይደለም። ታዲያ ሌላ ከምን እንጠንቀቅ የሚል ጠያቂ ካለም መልሱ ሕዋሳትን ከሚደባብስ ሌሰኛ ነዋ የሚል ነው!

ሌሎች ደግሞ ውጫዊ ይዘታቸው ሲታይ በዚህ ዓይነት ዘርን በማፍሰስ የመርካት ተግባር የማይጠረጠሩ ዓይነት ናቸው። ለምሳሌ፡- ዕድሜያቸው በጣም የገፋ፣ በአስተሳሰብ የበሰሉ፣ በአለባበስና በምግባሩ ሀብት የተከበሩ የሚመስሉ ወይም አስተማሪ የሆነ መንፈሳዊ አቋምና መልካም ስም የያዙ ናቸው። እንደዚህ ያሉ ሰዎች የሌሎችን ሕዋሳት ለመነካካት የሚያደርጉት ጥረት «ይህን አስበው አይደለም!» እየተባለ ብዙ ጊዜ በበጎ ይተረጎምላቸዋል። ይህም እነርሱን ወደ ባሰ የጥፋት

ዐዘቅት ይመራቸዋል:: ስለዚህ ክርስቲያኖች ሁሉ ይህን ተገንዝበው አጥፊዎች እንዲታረሙ ከማድረግ ጋራ የራሳቸውን ሕይወት በንጽሕና መጠበቅ አለባቸው::

ዘርን በማፍሰስ የመርካት ልማድ ሩካቤን ከመፈጸም በላይ የሚያስደስታቸው ሰዎች ሌላው ዝንባሌያቸው ታዳጊ ሕጻናትን ማባለግ ነው:: በቅጡ ጡት ያላጎጠጎጡ ሕጻናትም እንኳን የእነዚህ ሰዎች የጥቃት ሰለባ ናቸው:: ሕጻናቱ እነዚህ ሰዎች ምን እያደረጉ እንደሆነ አያስተውሉትም፣ አያውቁትም፣ ቢያውቁትም አይቃወሟቸውም አይከሷቸውምም:: ወይም በትንሽ ነገር በቀላሉ ሊባበሉና ሊታለሉላቸው ይችላሉ:: ስለዚህ እንደዚህ ያሉ ሰዎች እንደ መላእክት ንጹሐን የሆኑ ሕጻናትን ሕይወት ያበላሻሉ:: ሕጻናቱን የሚጫወቱና ያላሉቁ በመምሰል ሲታገሉና ሲላፉ በፍትወት እየተቃጠሉ ልብሳቸውን በዘር ጭቃ የሚለውሱትን ወንዶች ቁጥር ቤት ይቁጠረው::

ከላይ የተሰጡት ማስገንዘቢያዎች በማንም ሰው ቢሆን ያለ አግባብ እንዳንተማመን የሚረዱ ናቸው:: በተጨማሪም የምንውልበትን፣ የምንገዘበትንና የምናድርበትን ቦታ ዙሪያውን እየቃኘን ወደ ዝሙት የሚያመሩ ምክንያቶችን ከወዲሁ አውቀን እንድንሸሽ ያግዙናል:: ሌላው ደግሞ ሕጻናቶቻችንን በጥንቃቄ እንድንይዝ የሚያደርጉን ሲሆኑ በዚህ መጥፎ ተግባር የተመረዙትን ሰዎች ደግሞ ሥራቸው በብዙዎች ዘንድ መገለጡን አውቀው አደብ እንዲገዙ ሊያደርጓቸው ይችላሉ::

ሰይጣነ ዝሙት አንድን ሰው ያልተፈቀደለትን የሌላ ሰው አካል በዝሙት መንፈስ ለመንካት እንዲመኝ እንደሚያነሣሣው ሁሉ

ሰውዬው የራሱንም ሕዋሳት በዝሙት መንፈስ ሆኖ እንዲደባብስ የሚገፋፋበት ጊዜ አለ::

የራስን አካል በራስ የመደባበስ ተግባር ምን ሊያስከትል እንደሚችል ባለማወቅ የሚደረግበት ጊዜ አለ:: በአንዳንዶች ዘንድ ደግሞ ውጤቱ ቢታወቅም እንደ መልካምና አስደሳች ተግባር እየተቆጠረ ይከናወናል:: አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ከልብ ሳይሆኑና ሳያስተውሉ እንዲያው በልማድ ብቻ ኀፍረተ ሥጋቸውን የሚነካኩና የሚደባብሱ ሰዎች እንዳሉ መታዘብ ይቻላል:: ከዚህ ውጭ ደግሞ «ገሢሠ አካል ዘእንበለ ፈቀድ» እንደ ተባለው የሚያስከትለውን መጥፎ ገጽታ ቢያውቁትም ቅሉ ሳይፈልጉ በሰይጣን ማታለልና በሥጋ ፈቃድ ግፊት ሰውነታቸውን በዝሙት ሐሳብ የሚደባብሱ ብዙ ወጣቶች ይገኛሉ::

ሰው የራሱን ሰውነት ያለ ማቋረጥ እንዲያክ፣ እንዲያሻሽና እንዲደባብስ ለማድረግ ሰይጣነ ዝሙት ሰውዬውን የገዛ ሰውነቱ እንዲሻክረውና እንዳኮሰኩሰው በማድረግ ፈተና እንደሚያመጣበት መጽሐፈ መነኮሳት እንዲህ በማለት ይገልጻል:: «ወቦ አመ ያስሕኮ ለሥጋሁ ወይሬስዮ ለብእሲ ይዝሐቅ ሥጋሁ ዘእንበለ አፅርዖ» ይህም ወደ አማርኛ ሲተረጎም:- «ሰውነቱንም የሚያሻክርበት ጊዜ አለ፣ ያለ ማቋረጥም እንዲያክ ያደርገዋል» ማለት ነው:: ወጣት እስከ ሆንክ ድረስ ይህ ርኩስ መንፈስ በተመሳሳይ መልኩ አንተንም ይፈትንሃል:: ስለዚህ በቆምክ ጊዜ ሕዋሳትህን ትዳብሳለህ፣ ትነጠራራለህ ወይም ትወጣጠራለህ፣ እግርህንም ታፋትላለህ:: «አመ እንዘ ትቀውም ታረመስስ ዲበ አባላቲከ ወትሰፍሕ እዴከ:: ወታግደመድም እገሪከ» ተብሎ ተጽፏልና::

ይህ ርኩስ መንፈስ ለመጀመሪያ ማሳከክ ሲጀምርና ሰውነትህን እንድትደባብስ ሲያደርግ ከሕዋሳቶችህ የሚመርጠው የለም። «ወበ እመ ይበውእ ውስተ አዕይንት፣ ወአዕዛን፣ ወውስተ አእናፍ፣ ወከናፍር፣ ወይሬስዮ ይሕሲ በእደዊሁ» ማለትም «ወደ ዓይን፣ ወደ አፍንጫ፣ ወደ ከንፈር ይገባል። በእጁም እንዲያሽ ያደርገዋል።»

ይህ ሁሉ ሲሆን ሰውዬው የሰይጣን ፈተና መሆኑን ካልተረዳ እንዲያው እንዳሳከከው ወይም ሰውነቱ እንደቆሸሸ ያስባል። ገፋ ካለም እንደ በሽታ ይቆጥረውና ሐኪም ዘንድ ይሄዳል። ሁሌም ባይሆን ብዙ ጊዜ የደም መቆሸሽ፣ አለርጂ የሚል ስም የሚሰጣቸው ይህን የመሳሰሉ የሰይጣን ፈተናዎች ናቸው። ከሁሉ የሚገርመው ይህን ለመሳሰሉና ሐኪሞች በበሽታነት ለሚያውቋቸው ብዙ ፈተናዎች ከምክር፣ ከመጠነኛ ማስታገሻና ከጥንቃቄ በቀር ምንም ዓይነት መድኃኒት አለ መገኘቱ ነው። ችግሩ በቆዳና በሰውነት ላይ በጉልህ ስለሚታይ ሐኪሞች በሽታውን ያውቁታል። መንሥኤው ግን ርኩስ መንፈስ በመሆኑ መድኃኒቱን አያውቁትም ለምን ቢባል ለርኩስ መንፈስ መድኃኒቱ መንፈሳዊ ነገር እንጂ በሐኪም ቅመማ የተገኘ መድኃኒት አይደለምና። እርግጥ ነው ይህ ሐሳብ በሕክምና ባለሙያዎች ዘንድ አንድምታ ሊኖረውና ብዙ ትችትም ሊደርስበት ይችላል። ነገር ግን አንድ መረሳት የሌለበት ነገር እነርሱ የሚታየውንና የዓለሙን ጥበብ ያጠራሉ። እኛ ግን የማይታየውንና ስማያዊውን ጥበብ እንናገራለን። ልዩነቱ ይህ ነው በቃ!

ከላይ በተገለጸው መልኩ ፈተናውን ሰውነትን በማሳከክ የጀመረው ሰይጣኑ ዝሙት ዓላማውን ከግብ ለማድረስ በዚህ ብቻ አይወሰንም። እንደ መጽሐፈ መነኮሳት ገለጻ ወደ አባለ ዘሩም ይሄድና ያን ሰው ያለመጠን እንዲያከ ያደርገዋል። ማከክ በሚጀምርበት ጊዜም

ዕረፍት ከማግኘት ይልቅ ማሳከኩ እየባሰና እየጨመረ ይሄድበታል። ይህ ሐሳብ በዚህ መልኩ ቁልጭ ብሎ ተጽፏል፦ «ወንዱ ይወርድ ዲበ እስኪት ወቁልህ ወይሬስዮ ይሀክክ እንበለ ምሕክ።» ትርጓሜው «ዳግመኛም ወደ አባለ ዘርዕ ይወርዳል። ያለ ርኅራኄም እንዲያክ ያደርገዋል» ማለት ነው። ይህ ሰይጣነ ዝሙት ያንን ሰው በዝሙት ሐሳብ ተስቦ በዚህ መልኩ ብልቱን እያሻሸ ዘሩን እስኪያፈስ ድረስ ዕረፍት ሳይሰጠው ፈተናውን ይቀጥላል። በዚህ ዓይነት የዝሙት ዝንባሌ ተይዞ ከእንቅልፍ ውጭ ዘርን እያወቁ ወደ ውጭ ማፍሰስ « ግብረ አውናን» ይባላል።

«ግብረ አውናን» የተባለበት ምክንያት አውናን የተባለው ሰው ከሚስቱ ጋር ተኝቶ ሳለ ዘሩን ከሚስቱ ማኅፀን ውጭ ያፈሰው ስለ ነበረ ነው። ዝሙትን ወደ ክቡር ዘርን የትም ማፍሰስና የአውናን ዘሩን ከማኅፀን ውጭ ማፍሰስ አንድ ናቸውና። ዘፍ38፥9 ይህን ተግባር መንፈሳዊያን መጻሕፍት «ክዒወ ዘርዕ» በማለት ይጠሩታል። በብዙ የሀገራችን ወጣቶች ዘንድ በአማርኛው «ሲጋ» ወይም «መሰንጋት» በሚል ሲታወቅ አንዳንዶች ደግሞ በነገረ አፍርንጅ «ማስተርቤሽን» በማለት ይጠሩታል።

«ግብረ አውናን» ተገቢ ነውን?

ግብረ አውናንን በመጽሐፍ ቅዱስ ስንመዝነው ተገቢ ነገር አለመሆኑን እንረዳለን። አንድ ገበሬ ለዘር የሚያስቀረው ዘር ራሱ ከሚመገበው እንኳን የተሻለውን ምርጥ ዘር ነው። ስለሆነም ከዘር ወቅት በፊት ተጠንቅቆ በረቅ (በጉተራ) ያስቀምጠዋል። በዘር ወቅት ደግሞ አውጥቶ በመልካም ማሳ ላይ ይዘራዋል እንጂ ያለ቎ቦታው አያበትነውም። እንደዚሁም ሁሉ የሰው ዘር ከእህል ዘር ይከብራልና በመልካም ጎተራ ማለትም በሰውነት ተጠብቆ መቆየት አለበት።

ከጋብቻ በኋላ ባልና ሚስት ሩካቤ ሲፈጽሙ ደግሞ በመልካሟ ማሳ በሚስት ማኅፀን መዝራት እንጂ በልዩ ልዩ ምክንያት ሆን ብሎ ዘርን እንደ ጉድፍ ከማኅፀን በኢፍ ማፍሰስ ከባድ ኃጢአት ነው። (ትዳርና ተላጽቆ ምዕ 7)

የሰው ዘር ክቡር በመሆኑ ዘራቸውን በሜዳ ከሚያፈሱ ሰዎች ይልቅ ሰው የመሆን ዕድል የነበራቸው ነገር ግን በየሜዳው ፈሰው የቀሩት ዘሮች የተሻሉ ናቸው። ምክንያቱም አፍሳሾቹ ከሕገ እግዚአብሔር ወጥተው በኃጢአት ሲኖሩ ፈሰው የቀሩት ዘሮች ግን ምንም ካለመበደላቸውም ባሻገር ቢወለዱ ኖሮ ጳጳስና ንጉሥ የመሆን ዕድል ሊኖራቸው ስለሚችል ነው። እንዲህ ስለሆነ ዘራቸውን ያፈስሱ የነበሩ ሰዎችን ላፈሰሱት ዘር ራሳቸውን ቤዛ በማድረግ እግዚአብሔር ጊዜ ሳይሰጥ ቀሥፏቸዋል። እግዚአብሔር እንዲህ በማድረጉ ዘርን ማፍሰስ እንደማይገባና የሰው ዘር ክቡር መሆኑን አስረድቷል። ዘፍ38፡9-10 (ትዳርና ተላጽቆ ምዕ 7)

አውናን የተባው ሰው ዘሩን ከማኅፀን ውጭ በማፍሰሱ ምክንያት የደረሰበትን መቅሠፍት መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይተርከዋል። «አውናንም ዘሩ ለእርሱ እንዳይሆን አወቀ ወደ ወንድሙ ሚስት በገባ ጊዜ ለወንድሙ ዘር እንዳይሰጥ ዘሩን በምድር ያፈሰው ነበር። ይህም ሥራው በእግዚአብሔር ዘንድ ክፉ ሆነበት። እርሱንም ደግሞ ቀሠፈው።» ዘፍ38፡9-10 ይህ ታሪክ በማንኛውም ምክንያት ከኅዋ ዘርዕ (ዘር አፍሳሽ) መሆን ሊያስቀሥፍ የሚችል ክፉ ሥራ መሆኑን ይገልጻል።

ሰውነትን በመደባበስና ዘርን በማፍሰስ ለመርካት መሞከር ተገቢ አለመሆኑን የሚያስረዱ በልዩ ልዩ አገባብ የተጠቀሱ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ይገኛሉ። ለምሳሌ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በመንፈስ

ቅዱስ ተቃኝቶ የጻፈው ክታብ እንዲህ ይላል። «እንግዲህ በምድር ያሉትን ብልቶቻችሁን ግደሉ እነዚህም ዝሙትና ርኩሰት፣ ፍትወትም ክፉ ምኞትም፣ ጣኦትንም ማምለክ የሆነ መጎምጀት ነው።» ቆላ3፥5 እዚህ ላይ «ብልቶቻችሁን ግደሉ» ሲል ቆርጣችሁ ጣሏቸው ማለቱ ሳይሆን አትቀስቅሱ ማለት ነው። ታዲያ ዘርን በማፍሰስ ለመርካት ብልትን እየነካኩ ማነሣሣት «ብልቶቻችሁን ግደሉ» ከሚለው የሐዋርያው ትእዛዝ ጋር በቀጥታ የሚቃረን አይደለምን? ዘርን ማፍሰስ ከጣዖት አምልኮ፣ ከክፉ ምኞት፣ ከርኩሰት፣ ከመጐምጀት ጋር ተሰልፎ እየተቆጠረ እንዴት ተገቢ ሊሆን ይችላል?

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ «ደንዝዘውም በመመኘት ርኩሰትን ሁሉ ለማድረግ ራሳቸውን ወደ ሴሰኝነት አሳልፈው ሰጡ።» በማለት የተናገረው ቃል ግብረ አውናንን ለሚፈጽሙ ሰዎች ሊጠቀስ ይችላል። ኤፌ4፥19 ምክንያቱም ሴጋ ዝሙትንና ርኩሰትን የመመኘ ት ዝንባሌ ዋና መገለጫ ነውና። አስቀድም እንደ ተገለጸውም የመጐምጀት፣ የስግብግብነት፣ የርኩሰት፣ የራስ ወዳድነትና ለሥጋ ማደርንም የሚያመለክት ነው።

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ በፍትወት ለተቃጠሉ ሰዎች መፍትሔ ሲሰጥ «በምኞት ከመቃጠል መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያግቡ» ብሏል። 1ቆሮ7፥9 ስለዚህ «በዝሙት ለሚቃጠሉ» መፍትሔው ማግባት እንጂ መሰንጋት (ሴጋ መፈጸም) አይደለም። መሰንጋት በምንም መንገድ እንደ መፍትሔ ሊቆጠር አይችልም። ሐዋርያው ማግባትን እንጂ ግብረ አውናንን እንደ መፍትሔ አድረጐ አልመከረምና።

አምላካችን ሥጋ የፍትወቱን ያህል አግኝቶ እንዲረካ ጋብቻን ሲያሰናዳ ከጋብቻ ጋር አብረው የሚሄዱትንም ኃላፊነቶች ከመቀበልና

ከመሸከም ጋር ነው። ነገር ግን ዘርን በማፍሰስ ራስን በራስ ለማርካት መሞከር ያለ ዋጋ ማለትም ምንም ዓይነት ኃላፊነት ሳይሸከሙ ያንን እርካታ ለማግኘት እንደመሞከር ይቆጠራል። ይህ ደግሞ የራስ ያልሆነን ነገር ለማግኘት መሞከር እንደመሆኑ መጠን የሚወገዝ እንጂ እንደ ተገቢ ነገር ሊበረታታ አይገባውም።

የምኞት ቃጠሎን ዘርን በማፍሰስ ለማብረድ መሞከር ስሕተት ነው። ምክንያቱም አንድ ችግር ሲያጋጥም ተቋቁሞ በማለፍ ፈንታ በተሳሳተ ጐዳና በመጓዝ ችግሩን ለማምለጥ መሞከር ሽንፈትንና ደካማነትን የሚያመለክት በመሆኑ ነው። ይህን ዓይነት አካሄድ የተለማመደ አንድ ወጣት ችግሮችን እንደ አመጣጣቸው ከመመከት ይልቅ ሌላ የተሳሳተ አቋራጭ ሲማትር ይገኛል። በዚህ ምክንያት ብዙ ወጣቶች ላለመማራቸውና ለሥራ አጥነታቸው ወይም በሕይወታቸው ለገጠማቸው አንድ ችግር ተገቢና ጤናማ መፍትሔ ከመፈለግ ይልቅ ዱርዬነትን፣ ሌብነትን፣ ሰካራምነትን፣ ሲጋራ ማጨስንና፣ ጫት መቃምን እንደ አማራጭ ይወስዳሉ። ታዲያ ይህ የሽንፈትና የደካማነት ምልክት አይደለምን? ፍትወት ሲያስቸግር ራስን በራስ ለማርካት መሞከርስ ከእነዚህ በምን ይለያል?

አንዳንድ ሰዎች «አንድ ሰው ጋብቻ ለመመሥረት ዕድሜው ያልደረሰ ወይም ሌሎች ችግሮች ያሉበት ከሆነ የጋብቻ ጊዜውን እየተጠባበቀ በዝሙትና በሰዶማዊ ተግባር ከሚሰነካከል ራሱን በራሱ በማርካት ተግባር ቢቆይ አይሻልም?» እስከ ማለት ደርሰው ግብረ አውናንን ተገቢ ነገር ለማስመሰል ይጥራሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ሕሊናችን ቢመስለውም ግብረ አውናንን ከግብረ ሰዶምና ከዝሙት አሳንሶ የማየት ስልጣን የለንም። ሁሉም የዝሙት ልዩ ልዩ ገጽታዎች ሲሆኑ በየትኛውም ዓይነት ኃጢአት መሰነካከል የፈጣሪን ሕግ መሻር ነው። ከሕግጋት ደግሞ አንዱን ማሳነስ ሌላውን ማተለቅ ለሰው

አልተሰጠውም። ማቴ5፥19 ሰይጣንም ቢሆን ሐሳቡ እስኪፈጸምለት ድረስ በትንሽነቷ ንቀን እንድንፈጽማት ከግብረ ሰዶምና ከዝሙት ታንሳለች በማለት ያሳስበናል እንጂ በዚሁ ኃጢአት የተያዙትን ሰዎች ደግሞ ያልሠሩትን ግብረ ሰዶምና ዝሙት እንዲሠሩለት «እንደኛውኑ ዝሙት ይሻላል፣ ይህን የመሰለ ኃጢአት እየፈጸምህ ዝሙት አልሠራውም ለማለት ነውን?» እያለ ተስፋ ለማስቆረጥ እንደሚያምታታቸው መዘንጋት የለብንም። ትንሽ ናት ብለህ የምትንቃት ከሆነ መናቅህን ከእርሷ በመለየት አሳይ! ልትለያት ወደህ ከእርሷ መራቅ ካቃተህ ትንሽ ናት ማለትህ የአፍ ብቻ አይሆንምን? በመጨረሻም ከላይ በተዘረዘሩት ዙሪያ ገብ ነጥቦች ግብረ አውናንን ስንመረምረው ክርስቲያኖች ሁሉ ሊጸየፉት የሚገባ እኩይ ምግባር መሆኑን እንረዳለን።

«ግብረ አውናን»ን በተመለከተ አሳሳች ሐሳቦች

ግብረ አውናንን በተመለከተ ከተለያየ አቅጣጫ የሚሰነዘሩ ሐሳቦች አሉ። ከነዚህ ውስጥ አንዳንዶቹ ምንም እንኳን በቀጥታ ድርጊቱን ለማበረታታት የተነገሩ ባይመስሉም ብዙዎችን ከዚህ ክፉ ልማድ እንዳይወጡ ለማሰር ኃይል ያላቸው ናቸው። ከእነዚህም ሐሳቦች መካከል ጥቂቶቹ ከዚህ በታች ተዘርዝረዋል።

ሀ) ብዙ ሰዎች «አውናን የተቀሠፈው ዘሩን በማፍሰሱ ሳይሆን ለወንድሙ ዘር ማቆምን ስላልወደደ በምቀኝነቱ ነው» በማለት መሠረት የሌለው ሐሳብ ይሰነዝራሉ። በእርግጥ አውናን ለወንድሙ ዘር ላለማቆም ማሰቡ ምቀኛ ያሰኘዋል። ያስቀሠፈው ዋና ምክንያት ምቀኝነቱ ነው ማለት ግን ስሕተት ነው። ምቀኝነት ሊያስቀሥፍ የሚችል ኃጢአት ቢሆንም አውናን የተቀሠፈው ግን «ዘሩን በማፍሰሱ» እንጂ በምቀኝነቱ አይደለም።

ሰው የራሱን የግል አስተያየት ወደ ጐን አድርጐ እግዚአብሔር በመጽሐፍ ቅዱስ ለሕዝቡ የሚናገረውን ማድመጥ ከፈለገ አውናን የተቀሠፈበቱን ዋና ምክንያት መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። ምቀኝነትና ዘርን ማፍሰስ በጣም ይለያያሉ። ምቀኝነት የልቡና ሐሳብ ነው። ዘርን ማፍሰስ ግን በግልጽ የሚታይ ተግባር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ደግሞ አውናን የተቀሠፈበትን ምክንያት ሲገልጽ «ሥራውም በእግዚአብሔር ዘንድ ክፉ ሆነበት» ይላል እንጂ «ምቀኝነቱ» አይልም።ታዲያ የአውናን ክፉ ሥራው ምን ነበር ዘሩን በምድር ላይ ማፍሰሱ አልነበረምን? ምቀኝነት በሥራ የሚገለጥ የልቡና ክፋት እንጂ በራሱ «ሥራ» አይባልምና።

ከላይ እንደተብራራው አውናን የተቀሠፈው ዘሩን በማፍሰሱ ሳይሆን በምቀኝነት ብቻ እንደሆነ አድርጐ መናገር መሠረት የሌለው የሰይጣን ትርጓሜ ከመሆኑም ባሻገር «ዘርን ማፍሰስ» አያስቀጣም ወይም ሊያስቀሥፍ አይችልም እያሉ እንደማወጅ ነው። እንዲህ ማለት ደግሞ የእግዚአብሔርን ፍርድ ፈርቶ ከክፉ ሥራው ሊመለስ ያለውን ወጣት ለምን ትመለሳለህ ግፋበት እንጂ እያሉ እንደመምከር ይቆጠራል። ክፉን ነገር እንደማያስቀጣ አድርጐ መተርጐም ተሳስቶ ማሳሳት ነውና ሊታረም ይገባል። በዚህ የተሳሳተ ሐሳብ ተወግተው ክፉውን ልማድ እንደ በጐ ይዘው የሚማቅቁትን ወጣቶች ቤት ይቁጠራቸው።

ለ) በመሰንጋት ራስን በራስ ለማርካት የመሞከር ተግባር በብዙ ወጣቶች ዘንድ የተለመደ ሆኗል። ይህ ድርጊት ፆታና ዕድሜ አይለይም። በአጠቃላይ ሲታይ ወንዶች ከሴቶች ቀደም ባለ ዕድሜ ቢጀምሩም ሴቶችም ከዚህ ተግባር ውጭ አይደሉም። ጥናቱ በኛ ሀገር አይካሄድ እንጂ አንድ በአሜሪካን ሀገር የተደረገ ጥናታዊ ጽሑፍ እንደሚያመለክተው ከሆነ ከአጠቃላይ ወጣት ልጃገረዶች ሁለት ሦተኛ

ው እጅ ከአጠቃላይ ወጣት ወንዶች ደግሞ ዘጠና አምስት በመቶ የሚሆኑ ወጣቶች የተለያየ ርዝማኔ ላላቸው ጊዜያት «በማስተርቤሽን» ልማድ ይያዛሉ። ይህ አኀዝ ለወንዶች ሙሉ በሙሉ እንደማለት ነው። ከሁሉ የሚያስደንቀው በሰባዎቹ ውስጥ ከሚገኙ አሮጊቶች ሠላሳ ሦስት እጅ ከሽማግሌዎች ደግሞ አርባ ሦስት እጅ የሚሆኑት አሁንም በዚሁ የመሰንጋት (ራስን በራስ ማርካት) ተግባር ውስጥ መገኘታቸው ነው። (ኢንካርታ ብሪታኒካ ኢንሳይክሎፒዲያ 2004) በኛም አገር ቁጥሩ ይህን ያህል አይጋነንን እንጂ ብዙ ወጣቶች በዚህ ክፉ ልማድ መመረዛቸው በተለያየ መንገድ ይሰማል። ከዚህ የተነሣ አንዳንድ ሰዎች «ይህ ድርጊት ጤናማነትን ስለሚያመለክት የሚያሳስበው በዚህ መንገድ ኖማይጓዙ ሰዎች ሕይወት ነው» እስከ ማለት ደርሰዋል።

በዓለም ላይ ሲጋን መፈጸም በብዙኀኑ ዘንድ የተለመደ በመሆኑ ብቻ ድርጊቱ እንደ ተገቢና ጤናማ የሰውነት ተግባር ሊቆጠር አይችልም። ወጣቶችም በዚህ ሐሳብ በመሳሳት በድርጊቱ የተለከፉ ከሆነ ለመላቀቅ ከመጣጣር ይልቅ «ለካ እኔ ብቻ አይደለሁም!» እያሉ መጽናናት አይገባቸውም። ይህን ተግባር ሞክረውትም የማያውቁ ከሆነ ለመሞከር ከማነሣሣት ይልቅ ጨርሶ የዚህን ክፉ ኃጢአት ባሰም አለመቀመስ በሕይወታቸው ያለውን ፋይዳ ተረድተው ከመሞከር መታቀብ ይኖርባቸዋል።

በዓለማችን መፋታት፣ ዝሙት፣ መግደል፣ ውርጃ፣ ባዕድ አምልኮ፣ ውሸትና መሥረቅ በብዙ ሰዎች ዘንድ የተለመዱ ናቸው። ታዲያ እነዚህ ተግባራት በብዙኀኑ ዘንድ መተግበራቸው ትክክል ቢሆኑ ነው እንጂ ያሰኛቸዋልን? ሴጋ መፈጸምም እንደዚሁ ነው። ከላይ በፊደል «ሀ» እንደተጠቀሰው ሐሳብ ሁሉ ሰዎች ለክፉ ሥራቸው ሊጋር እንዳላቸው እያሰቡ እንዲጽናኑ ሰይጣን የዘረጋው የጥፋት

ወጥመድ «ብዙዎች የሚፈጽሙት ከሆነ እንዴት ኃጢአት ይሆናል?» የሚል ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ግን «ብዙዎች ኃጢአት ሲሠሩ አይተህ ከእነሱ ጋር አትተባበር ይላል።» ዘፀ23፥2

ሐ) ብዙ የሕክምና ባለሙያዎችና የሥነ አእምሮ ጠበብቶች «ክዕወተ ዘርዕ» ብዙ ዓይነት ሥነ ልቡናዊና አካላዊ የጤና ችግር እንደሚያስከትል በአንድ ልብ ይስማማሉ። እንዲያውም የብዙዎችን ጓዳ ከሚያንኳኳው ከ«ስንፈተ ወሲብ» ጀምሮ የኩላሊትና የልብ በሽታዎች ድረስ በሴጋ አማካኝነት ሊመጡ እንደሚችሉ በሰፊው ተዘግቧል። ሆኖም ግን የዓለም ጠቢባን ቃላቸው ወጥነት የሚጎድለውና ተለዋዋጭ ነው። ስለዚህ አንዱ የካበውን ሌላው ሲንደው ይታያል።

«የዓለም ጠቢባን ቃላቸው ወጥነት ይጎድለዋል» ለሚለው ሐሳብ ማስረጃ የሚሆነው ብዙ ምሁራን «ሴጋ» ወይም «ማስተርቤሽን» ለልዩ ልዩ በሽታ ያጋልጣል ሲሉ ሌሎች ደግሞ በጭራሽ አያጋልጥም ማለታቸው ነው። እንዲያውም ከእነዚህ መካከል ጥቂቶቹ «ሴጋ» ወይም «ማስተርቤሽን» ለአንዳንድ በሽታዎች የመጋለጥ ዕድልን ይቀንሳል ሲሉ ይደመጣል። ለምሳሌ:- በሀገራችን ከሚታተሙት በርካታ የግል ጋዜጦች አንዱ የሆነው ሜዲካል ጋዜጣ በ1995 በመጨረሻዎቹ ሁለት ወራት ውስጥ ካሳተማቸው ጋዜጦች በአንዱ ላይ «ማስተርቤሽን» በካንሠር የመያዝ ዕድልን እንደሚቀንስ ጥናታዊ መረጃዎችንና የባለሙያዎችን አስተያየት ጠቅሶ አስፍሯል።

እንደ የሕክምና ባለሙያዎች ሁሉ የሥነ አእምሮ ጠበብቶችም «አንድ ሰው ሴጋ በመፈጸሙ ምክንያት ጉዳት ሊያገኘው የሚችለው የአእምሮና የስሜት መረበሽን የሚያስከትል የበደለኝነት ስሜት የሚሰማው ከሆነ ብቻ ነው» በማለት ይናገራሉ። ይሁን እንጂ

ሐኪሞችና የሥነ አእምሮ ጠበብቶች እንደ ሌላው ሰው ሁሉ ለስሕተት የተጋለጡ፣ ደካማ ፍጡራንና ፍጽምና የሌላቸው በመሆናቸው አመለካከታቸው በየጊዜው ይለዋወጣል። ማን ያውቃል? ዛሬ ጉዳት አያስከትልም ያሉትን ድርጊት ነገ አንድ ያልደረሱበትን ዕውቀት ሲያገኙ ጉዳት የሞላበት ነው ይሉት ይሆናል። ያን ጊዜ የዛሬ ቃላታቸውን ተቀብሎ በክፉ ልማዱ ጸንቶ የተገኘ ወጣት መጨረሻው ምን ይሆን? በዓለም ጠቢባን ቃል ልቡን ከሚያሳርፍ ይልቅ በእግዚአብሔር ሕግና ሥርዓት ጸንቶ የሚኖር ሰው እንዴት የተመሰገነ ነው?

የዚህ መንፈሳዊ መጽሐፍ ዋና ዓላማ ዘርን በገዛ እጅ በማፍሰስ ስሜን ለማርካት መሞከር ምን ያህል ወይም ምን ዓይነት የጤና መታወክ ይፈጥራል? የሚለውን ማብራራት ሳይሆን ምን ያህል? መንፈሳዊ ጉዳት ያስከትላል ለሚለው ጥያቄ በቂ ግንዛቤ ማስጨበጥ ነው።

ምንም እንኳን ከዚህ በላይ «ምንም ዓይነት የጤና ጉዳት አያስከትልም፣ ጉዳት የሚያስከትለው ድርጊቱን የሚፈጽመው ሰው የበደለኝነት ስሜት የሚሰማው ከሆነ ብቻ ነው።» በሚል በባለሙያዎች የተሰነዘረው ሐሳብ አስተማማኝነት እንደሌለው ቢገለጽም በዚህ ክፉ ልማድ የተመረዙትንና እየተሳቡ ያሉትን ሰዎች ከድርጊታቸው እንዳይላቀቁ የሚጫወተው ሚና ግን እጅግ የከፋ ነው። ምክንያቱም ይህ ሥራዬ የጤና መታወክ የሚፈጥርብኝ ስጋት ብቻ ከሆነ ጉዳት እንዳያስከትልብኝ ራሴን እንደ ጥፋተኛ እየቆጠርኩ መቆርቆር የለብኝም እያሉ እንዲጸኑ ስለሚያደርጋቸው ነው።

በዚህ መልኩ በክፉ ሥራቸው እንዳይጸጸቱና እግዚአብሔር የሚያመጣባቸውን የቅጣት ፍርድ እያሰቡ እንዳይፈሩ በጤና

ባለሙያዎችና በምነ አእምሮ ጠበብቶች የተሰጣቸው ምክር ምንም ዓይነት ፍርሃተ እግዚአብሔር በልቡናቸው እንዳይኖር ያደርጋል:: ይህ ደግሞ «ጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነውና» በእግዚአብሔር ዘንድ የተጣሉና ረድኤት የሌላቸው እንዲሆኑ ከማድረጉም በላይ ከክፉ ሥራቸው እንዳይመለሱ ያደርጋል:: ምክንያቱም ሰው ከክፉ ሥራው የሚመለሰው በዋናነት ክፉ ሥራው የሚያስከትልበትን ፍርድ አስቦ ነውና:: ምንም ክፉ ነገር አያገኝህም እየተባለ በባለ ሙያ የተመከረ ሰው ምን ፈርቶ ከክፉ ሥራው ይመለሳል?

በኃጢአት ተግባር ላይ ያለ ሰው «ምን ይመጣብኝ ይሆን?» እያለ ማሰቡ በውስጡ እግዚአብሔርን መፍራት እንዳለ ያሳያል:: ምንም እንኳን ከኃጢአት መላቀቅ ባይችል ይህ ፍርሃቱ እንደ ጽድቅ ሊቆጠርለት ይችላል:: ያላየውን እግዚአብሔርን መፍራት የማመን ምልክት ነውና:: እግዚአብሔር የሚያመጣውን ፍርድ አስቦ መፍራት ከኃጢአት አንጽቶ እንደ ጻድቅ ሊያስቆጥር መቻሉን መጽሐፈ መነኮሳት በዚህ መልኩ ገልጾታል:: «ፍራሀ እምእንታክቲ ምግባራት አንተ ትትኄዘብ ከመ ባቲ መገሥጽ እስመ ዘከመዝ ግዕዙ ይትበልሃ ከመ ውእቱ የሐውር በእፍኣ እምፍኖታ» ፡ «ቅጣትና ተግሣጽ እንደሚያስከትል ከጠረጠረከው ሥራ ሁሉ ተጠበቅ እንዲህ ሲፈራ የሚኖረው ሰው ከኃጢአት ውጭ ነው ይባላልና» ማለት ነው:: ማር.ይስ.አን.16 ምዕ1

ሰው ሁሉ ከእግዚአብሔር ጋር አንድ መሆን የሚችለው ከነዚህ ከሦስቱ መንገዶች በአንስ እንኳን በአንዱ መጓዝ ከቻለ ብቻ ነው:: አንደኛው ያለ ምንም ምክንያት በራሱ ተነሣሥቶ እንደ አብርሃም ፈጣሪውን ፈልጎ ነመነ:: ሁለተኛው እንደ ቅዱስ ጳውሎስ በግርማ እግዚአብሔር ተገሥጾ ከተመለሰ:: ሦስተኛ ደግሞ

በክፉ ሥራው ምክንያት የሚመጣበትን ቅጣት አስቦ ከፈራ ነው:: የሐዋ9፥6 ማር ይስ አን 3 ምዕ1

ለምሳሌ:- እንደ ቅዱስ ወቅሪስ:: ቅዱስ ወቅሪስ መልከ መልካም ነበረ:: ከዕለታት በአንድ ቀን ከሴት ጋር ተቃጠረ:: በዚያችም ሌሊተ ራእይ አየ:: ራእዩም «እርሱ ታሥሮ ከብዙ እሥረኞች ጋር በንጉሡ ፊት ቆሞ እሥረኞቹ እያንዳንዳቸው በተራ ሲመረመሩ እርሱ ግን የቀጠርኳት ሴት ባሏ አሣሥሮኝ ይሆን? እያለ ሲጨነቅና ሲፈራ በዚህ ጊዜ ጠባቂ መልዐኩ ከወዳጆቹ አንዱን መስሎ መጥቶ ይህን ሥራ ሠርተህ እንዳታሲዘኝ ማልልኝና እኔ ልዋስህ እያለ ሲያስምለው» ነበር:: ከዚያ በኋላ ሄላኔ የምትባል ደግ ሴት ነበረች ወደ እርሷ ሄዶ ያየውን ራእይ ነገራት:: እርሷም ተርታ ልብስ ለብሰህ አልባሌ መስለህ ፈጣሪህን አገልግለው ይምርሐል አለችው:: እርሱም እንደነገረችው አድርጎ ከፈጣሪው ታርቋል:: ማር ይስ አን3 ምዕ 1 እንዲህ ከሆነ ፍርድን አስቦ መፍራት ጻድቅ ያደርጋል ቢባል ምን ይደንቃል?

ከክፉ ሥራ ለመመለስና ንስሐ ለመግባት ጥርጊያ ጎዳናው እግዚአብሔርን መፍራት ነው:: እግዚአብሔርን መፍራት ከእግዚአብሔር ዘንድ ምሕረትንና ርኅራኄን እንደሚያስገኝ ከዚህ በታች የተጻፈው ታሪክ ያስረዳል:: የእግዚአብሔር ነቢይ ኤልያስ «በእግዚአብሔር ፊት ክፉን ሥራ ለመሥራት ራሱን ለሸጠ» ለአክዓብ የሚደርስበትን ቅጣት ሁሉ በነገረው ጊዜ አክናብ «ልብሱን ቀዶ ገላውን ማቅ አለበሰ፥ጾመም፤ በማቅ ላይም ተኛ ቅስስ ብሎም ሄደ::» ይላል:: በተለይ «ቅስስ ብሎ ሄደ» የሚለው ዐረፍተ ነገር የአክዓብን ፍርሐትና ድንጋጤ ያመለክታል:: በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር «ኤልያስ ሆይ አክዓብ እንደ ደነገጠ (እንደፈራ) ተክዞም እንደሄደ አየህን? በፊቴ የተዋረደ ስለሆነ በልጁ ዘመን በቤቱ ላይ ክፉ ነገር አመጣለሁ እንጂ

በእርሱ ዘመን ክፉ ነገር አላመጣም።» በማለት በይቅርታ ወደ አክዓብ መመለሱን ተናግሯል። 2ነገ20፥27

ሰው በክፉ ሥራው «ምን ይመጣብኝ ይሆን?» እያለ ሲፈራ እግዚአብሐርን መፍራቱ እንጂ ሌላ አይደለም። ከላይ የተጠቀሰው የአክዓብ ታሪክ እግዚአብሔርን መፍራት የሚያስገኘውን ታላቅ ጥቅምና በእግዚአብሔርም ዘንድም ያለውን ተወዳጅነት ያስረዳል። ሰይጣን ደግሞ ሰው እግዚአብሔርን በመፍራቱ ብቻ እንኳን የሚያገኘውን ጥቅም ያውቃልና የዓለምን ምሁራን አስነሥቶ በልዩ ልዩ ጉዳና ፍርሐተ እግዚአብሔርን ከሰው ልብ የሚያርቅ ንግግር ያናግራቸዋል። አንድ ጊዜ ፍርሐትና የበደለኝነት ስሜት ጤናን ሊያቃውስ እንደሚችል ሌላ ጊዜ ደግሞ ፍርሐት በራስ የመተማመን ጉድለትና የብቃት ማነስ ምልክት እንደ ሆነ በማስረዳት ሰዎች በእግዚአብሔር ፊት በፍርሃት እንዳይመላለሱ ለማድረግ ይጥራሉ። እኛ ክርስቲያኖች ግን ምንም ከበደል መራቅ ባይቻለን ፍርድን አስበ መፍራታችን ብቻ እንኳን ዋጋ ያለው መሆኑን እንረዳለን። ሰይጣን በውጫዊ ማንነታችን ሰልጥኖ ኃጢአት ቢያሠራንም ፍርድን አስበን መፍራታችን በውስጣችን የምንገዛው ለእግዚአብሔር መሆኑን ያመለክታል። ውጫዊው ኃላፊና ፈራሽ ሲሆን ውስጣዊው ግን ዘለዓለማዊ ነው። በውጫዊው ሰውነት ከመገዛት በውስጣዊው መገዛት በብዙ ይበልጣል። እንዲሁም በአፍአዊ ማንነታችን ኃጢአት እየሠራን ለሰይጣን ከምንገዛው ይልቅ በውስጣችን ለእግዚአብሔር የምንገዛው አገዛዝ ይበልጣልና መጨረሻችን የእግዚአብሔር መሆን ነው። ስለዚህ «ለእግዚአብሔር በፍርሐት እንገዛ» መዝ2፥11 ብንበድልም ፍርሐትን ከልባችን አናርቃት።

«ግብረ አውናን»ን መፈጸም ሰው መግደል ሊሆን ይችላል?

ብዙ ሰዎች ዘር ሲከፍሉ ወይም ሲፈሳቸው ይልቁኑም አውቀው ያደረጉት ከሆነ «ሰው እንደ መግደል ይቆጠርብኝ ይሆን?» እያሉ ራሳቸውን መጠየቃቸው አይቀርም። በእርግጥ ግብረ አውናንን እየፈጸሙ ዘርን ማፍሰስ ሰው እንደ መግደል ይቆጠር ይሆን?

ወንድና ሴት ሩካቤ ሲያደርጉ ከወንድ ዘር ከሴት ደግሞ ደም ተከፍለው ተዋሕዶ ባደረጉ ጊዜ ተከፍሎዋ እንደ የብርሃን ፋና ይሁን እንጂ በዚያው ጊዜ ነፍስም አብራ ትከፈላለች። ነገር ግን ሴቶች በየወሩ ደም ሲያዩ ወንዶችም ዘር ሲወጣቸው ነፍስ እንደ ማጥፋት አይቆጠርባቸውም። እንዴት?

ምሥጢሩ እንዲህ ነው፦ እነሆ እሳት በእንጨት ውስጥ መኖሩ የታወቀ ነው። ሆኖም አንድ እንጨት ከሌላ ጋር ሳይሳበቅ ለብቻው እሳት መፍጠር አይችልም። እሳት በእንጨት ውስጥ ይገኛል ቢባልም ቀሉ እንጨት መስበር እሳት እንደ ማጥፋት አይቆጠርም። እንጨት ምሳሌነቱ እንደ ሴት ደምና እንደ ወንድ ዘር ሲሆን እሳት ደግሞ እንደ ነፍስ ነውና፡ ሴቶች ለብቻቸው የሚያስገኙት፣ ደም ወንዶችም ለብቻቸው የሚከፍሉት ዘር ነፍስን ሊያስገኝ ስለማይችል ሰው እንደ መግደል ሊቆጠር አይችልም። ሰው የሚባለው ራሱ አራት ባሕርያተ ሥጋ ሃምስት ባሕርያተ ነፍስ ያሉት ፍጥረት ነውና። ስለ ነፍስና ሥጋ በአጠቃላይ ስለ ሰው ተፈጥሮ የበለጠ ለመረዳት በዚሁ መጽሐፍ የመጀመሪያ ክፍል «የሕይወት አጀማመር» የሚለውን ንዑስ ክፍል ያንብቡ።

ግብረ አውናንን የሚፈጽሙ ሰዎች በተያያዥ ሊከሠትባቸው የሚችለው ቀጣዩ ጥያቄ ደግሞ ሩካቤ ሥጋ ፈጽመው የማያውቁ ከሆነ «ከዚህ በኋላ ድንግል ልባል እችላለሁ?» የሚል ነው፡፡ ለዚህ ጥያቄ ምላሽ የሚሆን ሐሳብ ስለ ሴቶች ድንግልና በሚያትተው ንዑስ ክፍል «ድንግል ነኝን?» በሚለው ርዕስ ሥር የሰፈረ በመሆኑ እንዲያነቡት ተጋብዘዋል፡፡

«ግብረ አውናን» የሚያስከትለው ጉዳት

ግብረ አውናን (ሴጋ) ውጥረትን ለፈጠረ አንድ ችግር የተሳሳተ አማራጭን መጠቀም እንደመሆኑ መጠን በሕይወት ዘመናችን ሁሉ ብርታትና ጥንካሬን የሚጠይቁ መንገዶችን እንድንሸሽ ያለማምዳል፡፡ ይህ ማለት ደግሞ እጅግ ሲበዛ ሰነፍ እንድንሆን ያደርጋል ማለት ነው፡፡

ግብረ አውናን ኃጢአት እንደ መሆኑ መጠን በዚህ ዓለምና በወዲያኛው ዓለም ቅጣትን ያስከትላል፡፡ በዚህ ዓለም ቅጣቱ እንደ አውናን ከመቀሠፍ ሊጀምር ይችላል፡፡ ዘፍ38፥9 ሰላም ማጣት፣ ቁጭት፣ ጸጸት፣ ጭንቀት፣ መረበሽ፣ ንጹሕ ያለ መሆን ስሜትና የመሳሰሉት የግብረ አውናን አንጻራዊ ጉዳቶች ተደርገው ሊጠቀሱ ይችላሉ፡፡

ክዕወተ ዘርዕ ሥር እየሰደደ ሲሄድ ባለበት አይወሰንም፡፡ «አንደኛውኑ ዝሙት ይሻላል» በማሰኘት ወደ ዝሙትና ግብረ ሰዶም ሊያመራ ይችላል፡፡ ገለልተኝነት፣ ብቸኝነትን መሻትና የሥራ ተነሣሽነትን ማጣት ደግሞ ሌላው የዚህ ክፉ ልማድ ጉዳ ገጽታ ነው፡፡

የመሰንጋት ሌላው አደገኛና ጉጂ ገጽታው ደግሞ ተስፋ መቁረጥና አጉል ጸጸት እንዲሁም ከንቱ ትሕትናን ማሳደሩ ነው፡፡ አጉል ጸጸቱ እንደ ይሁዳ ዓይነት ጸጸት በመሆኑ ኀፍረተ አካልን ተናዶ እስከ መቁረጥ ሊያደርስ ይችላል፡፡ ይሁዳ ራሱን እስከ መግደል የደረሰው በአጉል ጸጸት ነውና፡፡ የሐዋ1፥16-20፤ ማቴ27፥3-5

አጉል ትሕትና ማለት ደግሞ በዚህ ክፉ ልማድ የተመረዙ ሰዎች ዘማርያን፣ ሰባክያን፣ መነኮሳትና በልዩ ልዩ አገልግሎትና መንፈሳዊ ሙያ የተሰማሩ ሰዎች ሊሆኑ ይችላሉ፡፡ መንፈሳዊ አገልግሎት ንጽሕናን የሚፈልግ በመሆኑ ኑሮአቸውና መንፈሳዊ አገልግሎታቸው ሳይጣጣም ሲቀር «ማገልገል አይገባኝም!» በማለት ከትሩፋትና ከበጐ ሥራ ራሳቸውን የሚያሸሹ አሉ፡፡ ነገር ግን ክፉ ሥራን እንጂ የትሩፋት ሥራን መሸሽ በምንም መልኩ አይበጅም፡፡ ከአገልግሎት ጋር ሆነን ያላራቅነውን ክፉ ሥራ ከረድኤተ እግዚአብሔር ተለይተን ልናርቀው አንችልም፡፡ ውሣኔያችንን እየመረመርን ከበላዮቻችን ማለትም ከመንፈሳዊ አባቶች ጋር እየመከርን በምክረ ካህን በፈቃደ ካህን መኖርን መፍትሔ እናድርግ፡፡ ይኸውም ለጊዜው ነው እንጂ አማራጭ የሌለው መፍትሔ ከዚህ ልማድ መለየት ብቻ ነው፡፡

በጋብቻ ሕይወት ውስጥ አንዱ ለሌላው ወገን ደስታና እርካታ ማሰቡ እጅግ አስፈላጊ ነው፡፡ ይህ ካልሆነ ግን የጋብቻ ግንኙነቶች ይበላሻሉ፡፡ በጋብቻ መሃል ጭንቀትና ቅሬታም ይፈጠራል፡፡ ወጣቶች ከጋብቻ በፊት ያዘወትሩት የነበረው የፆታ ብልትን በመነካካትና በማሻሸት ለመርካት የመሞከር ተግባር ወይም ሴጋ ስለ ራስ ደስታና እርካታ ብቻ የማሰብ ልምድን ያሳድግባቸዋል፡፡ ይህ ልምድ ደግሞ በጋብቻ ውስጥ የሚገኘውን ደስታ አደጋ ላይ ይጥለዋል፡፡ ምክንያቱም

ስለራስ እርካታ ብቻ በማሰብ በባልና በሚስት መሃል መተሳሰብ እንዲጠፋ ስለሚያደርግ ነው:: ይህ ችግር ትክክለኛውን መፍትሔ አያገኙለት እንጂ በዓለማዊያኑ ዘንድ በስፋት ለውይይት ይቀርባል:: በመንፈሳዊያን ሰዎች ዘንድ ደግሞ ምንም በሰፊው ባይወያዩበት ቢ.ጋብቻ ውስጥ ለሚፈጠሩ የግጭት መነሻዎች ዋነኛ ሲሆን የሚመነጨውም ከትዳር በፊት ይዘወተር ከነበረ ክፅወተ ዘርዕ (ሴ.ጋ) አማካኝነት ነው:: አንተ ወጣት ይህ ክፉ ልማድ እስከ ጋብቻ ዘልቆ እንዴት ሊጐዳ እንደሚችል ተረዳህን?

ከ«ግብረ አውናን» እንዴት መላቀቅ ይቻላል?

ሀ. ግብረ አውናን እንደ ማር ጠብታ ነው:: የማር ጠብታ ልብስ ላይ የወደቀ እንደ ሆነ በፍጹም የሚለቅ አይመስልም፣ ነገር ግን ትንሽ ለቀለቅ ያደረጉት እንደሆነ ወዲያውኑ ይለቃል:: ይህ ክፉ ልማድም እንደ ማር በቀላሉ ባይሆንም ከልብ በመጸጸት በጠንካራ መንፈስ ከተነሡ ሊያስወግዱት ይቻላል:: ተስፋ መቁረጥ ከሁሉ ይከፋልና በመጀመሪያ የሚያስፈልገው ሊወገድ የማይችል አድርጐ በመቁጠር ተስፋ አለመቁረጥ ነው::

ለ. መስንጋት ልማድ ነው:: ልማድ ደግሞ በልማድ ይሸነፋል:: ጠንክረህ ከተነሣህ ይህን ተግባር በትዝታ ብቻ የምታስብበት ቀን ሩቅ አይሆንም:: ነገር ግን ከዚህ ልማድ ጋር ለመዋጋት ከመነሣትህ በፊት «ይህን ክፉ ልማድ ምን ያህል ከልቤ ጠልቼዋለሁ?» በማለት ራስህን ጠይቅ:: መላልሰህ የምትሰናከለው ሳትጸጸት ቀርተህ ሳይሆን ጣዕሙ በልቡናህ ስላለና ጉጂነቱ ዘልቆ ወደ ልብህ ስላልገባ ነው:: ስለዚህ መፍትሔው በመጀመሪያ ጎጂነቱን እምነህ ይህን ኃጢአት መጥላት መጀመርህ ነው:: ይህ ካልሆነና የዚህን ኃጢአት ጣዕም ከልብህ ሳታወጣ ልታርቀው ብትታገል

የእምላክህን ረድኤት አታገኝም:: እግዚአብሔር ከኃጢአት ከመለየታችን በፊት መራራነቷን ከልብ እንድናምን ይፈልጋልና:: የኃጢአት ጣዕም ከልብ ካልወጣ ለጊዜው ከኃጢአት በልዩ ልዩ ምክንያት ብንለይ እንኳን ተመልሰን አንድ መሆናችን አይቀርም::

ሐ. ይህን ክፉ ልማድ እንደ እሳት የሚያያይዙት የራስህ ተግባርና በዙሪያህ ያሉ ነገሮች ናቸው:: ከዚህ እኩይ ልማድ ለመላቀቀቅ ከፈለግህ «ተዐቅቦ» ያስፈልግሃል:: «ተዐቅቦ» ማለት መከልከል መቆጠብ ማለት ነው:: የምትከለከለውም ወደዚህ መጥፎ ሐሳብ ልቡናህን የሚስቡትን ነገሮች ከማየት፣ ከመስማት፣ ከመንካትና ከመሳሰሉት ነው:: ስለዚህ የሴቶችን ገላ በፊልምም፣ በአካልም ቢሆን በምንም መልኩ ከማየት ተቆጠብ:: በመዋኛና በመጠመቂያ ቦታዎች ራስህን ጠብቅ የሴት ልጅን መልክና ቅርፅ መርዘህና ተኩረህ አትመልከት:: ስለ ዝሙት የሚያሳስቡ ስዕሎችን፣ ጽሑፎችንና ወሬዎችን አጥብቀህ ሽሻቸው:: ሥራህ ሁሉ እንተው እያራገብክ ለምን ይቃጠላል? ብሎ እንደ መጠየቅ እንዳይሆንብህ ተጠንቀቅ::

መ. ዘወትር ልቡናህ የሚጠመድበትን ነገር ፈልገህ አድርግ:: ባዜኔ አትሁን፣ ትጉህ ሠራተኛ ሁን:: ሥራህም በእንቅስቃሴ የተሞላ ወይም አእምሮን ያለ ዕረፍት የሚያሠራ ይሁን:: ነጋዴ ብትሆንና ገበያ ሲመጣ ሽጠህ ብትቀመጥ ከዚያ በኋላ ግን ቁጭ ብለህ ብትውል በሥራ ቦታ በመዋልህ ብቻ አእምሮህ እስካልተያዘ ድረስ በመንፈሳዊ ጎዳና ከተመለከትከው እየሠራኽ ነው አይባልም:: በትርፍ ሰዓትህ የሚነበብ ወይም ሌላ የሚሠራ ሥራ ፈጥረህ ሥራ:: የዝሙት ማራገቢያው የአእምሮ ባዜኔት ነውና::

ሠ. «ሁለት ሁለት አድርጐ ላካቸው» የሚለውን የወንጌል ቃል አስብ:: በዚህ ክፉ ልማድ ተጠምደህ ሳለ ለብቻህ መሆንን

አትወደድ:: ቢቻልህ አኗኗርህና መኝታህ ከምታፍረውና ከምታከብረው ሰው ጋር ይሁን:: ይህም ጓደኛህ ወይም ከቤተሰቦችህ አንዱ ሊሆን ይችላል:: ከብቸኝነት ይልቅ መወያየትን ይልቁንም መንፈሳዊ ውይይትን ዘወትር አድርግ:: በጸሎት ከሚረዱህ መንፈሳዊያን መምህራንና አባቶች ጋር ጊዜ ማሳለፍን ውደድ:: ከእነርሱ ጋር በመወያየትህ በጸሎታቸው እንዳይረሱህ ከማድረግ ጋር ለነፍስህ ወደብ የሚሆኑ ብዙ መንፈሳዊ ነገሮችን ትማራለህና::

ረ. እንቅልፍ የያዘህ ስለ መሰለህ ብቻ ወደ መኝታ አትሂድ:: በቂ ዕረፍት አግኝቼ የለምን? መኝታ ለምን አስፈለገኝ? ብለህ ራስህን ጠይቅ:: አንዳንድ ጊዜ ስትተኛ ውለህ እንቅልፍ ያምርሃልና:: ነገር ግን ሰይጣን ሊፈትንህ ከሆነ በምትተኛበት ጊዜ እንቅልፍ ከአይንህ ይርቃል:: ተከትሎም ፈተናው ይመጣና ወደ ዝሙት ሕሊናህ ይሳባል:: ሰውነትህንም በመደባበስ ፍትወትህን ለማርካት ትጥራለህ:: ስለዚህ ከመተኛትህ በፊት በደንብ መድከምህንና ቶሎ ማሸለብ መቻልህን መርምረህ ተኛ::

ሰ. ጸሎት ማድረግንም አትርሳ የሚረሳ ነገር አይደለምና:: ስትተኛም በጀርባህ ወይም በሆድህ አትተኛ:: ከዚህ ይልቅ በጎንህ ለመተኛት ሞክር:: አመጋገብህ በልክ ይሁን ጾምን በተገቢው መንገድ ጹም:: ቅዱሳት መጻሕፍትን አንብብ:: የመንፈሳዊ ሙያ ባለቤት ከሆንክ የምታውቀውን ዜማ ድምፅ አወጥተህ አንጎራጉር:: ያም ባይሆን የምትችለውን መዝሙር ዘምር::

ሸ. እንዲህ ያለ ፈተና ሲነሣብህ አንድ ዓይነት የአካል እንቅስቃሴ (ስፖርት) ሥራ:: ወይም ወዲህና ወዲያ ተንቀሣቀስ:: ከዚህም ሁሉ ይልቅ ደግሞ ከሆነልህ መስገድህ ይመረጣል:: ሽንትን መሽናትም ጥሩ መድኃኒት ሊሆንህ ይችላል:: በየጊዜው ጸበል

መጠመቅንም ቸል አትበል:: ነገር ግን ይህን በምታደርግበት ጊዜ ሕዋሳተ አንስትን ከማየት በእጅጉ ተጠንቀቅ:: "

ቀ. ሰውነትህ ሲበላህ ይልቁኑም ወደ አባለ ዘርዕ አካባቢ ከሆነ ትኩረት ሰጥተህ አታስበው:: ምክንያት እንዳይሆንብህ ተጣጥበህ ንጹሕ ለመሆን ሞክር:: የበላህን ቦታ ግን በምንም መልኩ አትከከው:: ማከክ ሰውነትን ከማቁሰል በቀር ይህን ለመሰለ ፈተና መፍትሔ አይሆንምና:: ከዚያ ይልቅ መጽሐፈ መነኮሳት «ግበር ትእምርተ መስቀል በሕሊናከ ውስተ መካነ ደዌከ» ፤ «ሕመም ወይም ማሳከክ በተሰማህ ቦታ ላይ በሕሊናህ የመስቀል ምልክት ሥራ» ይላልና:: በሚያሳክክህ ቦታ ላይ በሕሊናህ አማትብበት:: በሕሊናም ማለቱ የሚያይህ ሰው ነገር እንዳይመራመርኽ ለማድረግ ነው:: በተረፈ ግን አጥብቀህ ጸልይ:: ሁላችንንም እግዚአብሔር ይርዳን!

ምዕራፍ አምስት

ምትረተ እስኪት

«ምትረተ እስኪት» ማለት አባለ ዘርዕን መቁረጥ ማለት ነው:: በሀገራችን ሌላውን መስለብ እንደ ባህል የሚነገርላቸው አንዳንድ ጎሳዎችና ብሔረሰቦች ይገኛሉ:: በዘመነ አሪትም ቅዱስ ዳዊት ሜልኮል የተባለች የንጉሥ ሳኦልን ልጅ ለማግባት የመቶ ፍልስጥኤማውያን ሸለፈት ስልቦ በማምጣት ማጫ መስጠት ነበረበት:: 1ሳሙ18÷25-27

ዛሬም በፍትወት ከመቃጠልና ከመበሳጨት የተነሣ ብዙ መንፈሳዊያንና ዓለማውያን ብልቶታቸውን በመቁረጥ አደጋ ላይ እየወደቁ ይገኛሉ:: ድንግልናዋ እንዲጠበቅ በማለት ለሙጻአ ስንት (ለሽንት መውጫ) ያህል ብቻ በመተው የልጃገረዶችን ብልት የሚተለትሉና የሚሰፉ ብዙ ጎሳዎች በሀገራችን መኖራቸው ይታወቃል:: በእርግጥ ብልትን ቆርጦ መጣል እንደ ጽድቅ ይቆጠር ይሆን?

በምንም ዓይነት መመዘኛ ቢሆን የወንድ ብልትን መቁረጥም ሆነ የሴቶችን ብልት መስፋት የጽድቅ መንገድ ሆኖ አይቆጠርም:: ደዌያት እንደ አሸን በሚፈሉበት በዚህ ዘመን ምንም ዓይነት ቅዱስ መጽሐፋዊ መሠረት የሌለውን የሴት ልጅ ብልት መተልተልና መስፋት በልጃገረዶች ላይ የሚፈጸም ከባድ ስሕተት ብቻ ሳይሆን ወንጀልም ጭምር ነው::

ፍትወት ከልክ በላይ ሆኖ ቢያስቸግርህ አካልህን በመቁረጥ ወይም በማቁሰል ለማምለጥ አታስብ:: ይህ የሰይጣን ወጥመድ ነውና:: «በምኞት ለሚቃጠሉ» ሰዎች ፈጣሪ የሰጠው መፍትሔ ማግባት ነው እንጂ ብልትን መቁረጥ አይደለም:: ሐዋርያው «በምኞት ከመቃጠል መጋባት ይሻላልና ራሳቸውን መግዛት ባይችሉ ያግቡ» በማለት መክሯል:: 1ቆሮ7÷9 በፍትወት የተቸገረ ሰው ብልቱን መቁረጡ ሰርቆ የተያዘ ሰው ከሚደርስበት ድብደባ ጋር ይመሳሰላል:: ያ ሌባ በመደብደቡ እንደ ሰማዕት ተቆጥሮ ጸጋ እንደማያገኝበት ሁሉ ይህም ሰው ከመቁሰልና ከመታመም በቀር የሚያገኘው ምንም ጸጋ የለምና::

በራስ ላይ «ምትረተ እስኪት» መፈጸም ራስ አጥፊ ራስ ቀጪ መሆን ነው:: በዝሙት ጊዜ ሰው የሚበድለው በአባለ ዘሩ ብቻ ሳይሆን በልቡናውና በሕሊናውም ጭምር ነው:: ስለዚህ የበደለው በሁለመናው ሰውዬው ነው እንጂ አንድ አካሉ ወይም አባለ ዘሩ ብቻ አይደለም:: ታዲያ አባለ ዘርዕ ብቻ ተቆርጦ የሚጣለው በምን ዕዳው ነው? አባለ ዘር በመቆረጥ ከተወገደ ከእርሱ ጋር የበደሉ ልቡናና ሕሊና እንዲሁም ሌሎች የሰውነት ክፍሎች ምን ሊደረጉ ይችላሉ? ሰው ሁሉ የበደለ አካሉን በመቁረጥ የሚያስወግደው ከሆነ አልበደለም ተብሎ ሳይቆረጥ ለሰው የሚቀርለት አካል ይኖር ይሆን? ዝሙት ሲታሰብና ሲፈጸም ሰው የሚበድለው በሁለንተናው ስለሆነ ብልትን መቁረጥ ራስ አጥፊ ራስ ቀጪ ከመሆን በቀር ጥቅም የለውም::

በዚህም ላይ ሰይጣን ብልትን መቁረጥ ትክክለኛ እርምጃ እንደሆነ ካሳመነን በኋላ ቆየት ብሎ ደግሞ እንደ ይሁዳ በሥራት

ኃጢአት ሲጸጸቱ ራስን መግደልም ተገቢ እንደ ሆነ ሳያሳምነን አይቀርም:: ራስን የማጥፋት ሓሳብ ብልትን ከመቁረጥ ይጀምራልና:: ማቴ27፥3-5፤ የሐዋ1፥16-20

በፍትወት መቃጠል የሚመነጨው ከውስጥ ነው:: ስለሆነም ውጫዊ ሕዋስ ኀፍረተ አካልን በመቁረጥ ከፍትወት መገላገል አይቻልም:: ሲራክ «ፈቃዱ ላይፈጸምለት ጃንደረባ ቆንጆ ይመኛል (ያቅፋል)» በማለት ተናግሯል:: ይህም ምንም ጃንደረባ (ስልብ) ቢሆኑ ፍትወት ከልብ አለመራቁን ያመለክታል:: አካልን ቆርጦ ፍትወትን እንዲራቁ ማሰብ ጠብ መንጃ ተኩሼ ሰይጣንን እገላለው እንደ ማለት ነው::

ሰይጣን አካልህን እስክትቆርጠው ድረስ በልዩ ልዩ መንገድ እያደፋፈረ ያነሣሣዛል:: እንደ ጀግናና ቁርጠኛ ሰው ለመታየት ብልታቸውን የሚቆርጡ አሉ:: ይህ በትዕቢትና በከንቱ ውዳሴ መሻት የተነሣ የሚመጣ ነው:: ሆኖም «ምትረተ እስኪት» ሁልጊዜ መጠን የሌለው ጸጸት ማስከተሉ አይቀርምና ከወዲሁ ማሰብ ብልህነት ነው:: ሰው የሚሠራው ኃጢአት ዝሙት ብቻ አይደለም:: ራሱን ቢመረምር ከዝሙትም የከፋ ኃጢአት ይገኝበታል:: ለወሬ ካልሆነ በቀር ከኃጢአት ነጻ ሊያወጣ የማይችልን አማራጭ መከተል ምን ይጠቅማል? ከማንኛውም ኃጢአት ለመለየት ኃጢአትን ከልብ መጥላትና እግዚአብሔርን መፍራት ያስፈልጋል:: እነዚህ ንስሐንና በጎ ሥራን ይወልዳሉና::

«ምትረተ እስኪት» ስሜታዊነትን፣ ሽንፈትን፣ ስንፍናን፣ ስልቹነትን፣ ታካችነትን፣ አርቆ አለማሰብን ያመለክታል:: ምክንያቱም በጾም፣ በጸሎት፣ በስግደትና በመሳሰሉት መንፈሳዊ

ተግባራት እየታገሉ ከዝሙት ለመለየት ከመጣጣር ይልቅ በቅጽበት ለመገላገል ከመፈለግ የሚመነጭ ሐሳብ ስለሆነ ነው:: የሚያስከትለውን የጤና ቀውስ፣ ጸጸትና እስከ ሞት የሚያደርስ ሥቃይን ከዚህ በተጨማሪም ከእግዚአብሔር ሕግ አንጻር ተቀባይነት እንደ ሌለው አለማወቅ አርቆ አለማሰብ መሆኑንም ያስረዳል::

ፍትሐ ነገሥት (ፍትሐ መንፈሳዊ) ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ስለ እግዚአብሔር መንግሥት ራሳቸውን ጃንደረቦች ያደረጉ አሉ» በማለት በወንጌል የተናገረውን ቃል ሲያብራራ «ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ይህን ቃል አባለ ዘርን ስለመቁረጥ አልተናገረውም እንዲህ ያለ ሥራ ከመንግሥተ ሰማይ ያርቃልና» ይላል:: ከዚህም በተጨማሪ «ኀፍረተ አካሉን የቆረጠ ሰው ካህን ቢሆን ይሻር» ይላል:: ካህን ካልሆነ ደግሞ ክህነት እንዳይሰጠው ያግዳል:: በሕገ ኦሪት ደግሞ ብልቱ የተቆረጠ ሰው ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ እንዳይገባ ይከለከል ነበር:: ዘዳ23፥1

ያለውድ በግድ፣ በጦርነትና በልዩ ልዩ ደዌ ምክንያት አባለ ዘራቸው የተቆረጠ ሰዎች ከላይ የተጠቀሰው እገዳ አይመለከታቸውም:: ማለትም ክህነት መቀበልና በክህነታቸው መቀጠል ይችላሉ::

ይህን መንፈሳዊ አስተምህሮ ከመገንዘብ አስቀድሞ እስኪታቸውን ለቆረጡ ሰዎች ሌሎች ሰዎች ሊያደርጉላቸው ስለሚገባው ነገር መጽሐፈ መነኮሳት «ኢታስተኀቅርዎሙ ወኢትመንኖሙ ለምቱራን አባል» ይላል:: «አካል ብልት የጎደላቸውን ሰዎች አታዋርዷቸው» ማለት ነው:: ምክንያቱም ምንም ስሕተት ቢሆን አንድ ጊዜ ፈጽመውታል:: በተጨማሪም ከማወቃቸው በፊት

መልካም መስሏቸው ስለንጽሕና ብለው አድርገውታልና ነው:: ማር ይስ አን2ምዕ13

ስለ ኀፍረተ አካል መጽሐፍ ቅዱስ በኦሪት ዘዳግም እንዲህ ይላል:: «ሁለት ሰዎች እርስ በእርሳቸው ቢጣሉ የአንደኛውም ሚስት ባልዋን ከሚመታው ሰው እጅ ታድነው ዘንድ ብትቀርብ እጅዋንም ዘርግታ ብልቱን ብትይዝ እጅዋን ቁረጥ፥ ዓይንህም አትራራላት::» ዘዳግም 25፥11 እንዲህ ዓይነት ሕገ ርትዕ በአዲስ ኪዳን በሕገ ትሩፋት የተተካ ቢሆንም ኀፍረተ አካል ምን ያህል ጥንቃቄ የሚደረግለት መሆኑን ያሳያል:: እንኳን ቆርጦ መጣል ይቅርና በማይገባ የሚነካው እንዳይኖር ማስጠንቀቂያ ነው:: እንኳን ቆርጦ መጣል ይቅርና በማይገባ የነካችው ሴት እጇ ያለርኅራኄ እንዲቆረጥ መታዘዙ ኀፍረተ አካል በመንፈሳዊ አይታ ከ«እጅ» ምን ያህል የበለጠ ክብር እንዳለው አያስረዳምን?

«እንግዲህ በምድር ያሉትን ብልቶቻችሁን ግደሉ» በማለት ሐዋርያው ተናግሯል:: ነገር ግን «ብልቶች» በማለት የጠቀሰው የአካልን ልዩ ልዩ ክፍሎች ሳይሆን ልዩ ልዩ ክፉ ክፉ ፍላጎቶችን ነው:: ኀፍረተ አካልን ለማመልከት ቢሆን ኖሮ «ብልቶቻችሁን» ከማለት ይልቅ «ብልታችሁን» ይል ነበር:: ለምን ቢባል ለአንድ ሰው ብዙ ኀፍረተ አካል የለውምና:: ይኸው ሐዋርያ «ብልቶች» ያለውን እነዚህም: «ዝሙትና ርኩሰት፣ ፍትወትም፣ ክፉ ምኞትም፣ ጣዖትንም ማምለክ የሆነ መጎምጀት ነው» በማለት በግልጽ ትርጓሜውን አስፍሯል:: ቆላ3፥5 ስለዚህ ክፉ ክፉ ፍላጎትን መዋጋት እንጂ አካልን ቆርጦ በመጣል ሰይጣንን ማጥቃት አይቻልም::

«ምትረተ እስኪት» ከፍትወት ፃር ለመዳን ሲሉ ልዩ ልዩ አካላቸውን ከቆረጡ ለምሳሌ: እጁን እንደ ቆረጠ እንደ አባ አትናቴዎስ፣ ዓይኑን በወስፌ እንዳወጣ እንደ ስምዖን ሰፋዬ አሣዕን፣ እግሩን በእሳት እንዳቃጠለ እንደ አባ መርትያኖስና እንደ ሌሎች ቅዱሳን አበው የተጋደሉ ሥራ ልንመለከተው አንችልም:: (ተአምረ ማርያም፣ ማቴ5፥29 ትርጓሜ) ምክንያቱም:-

አንደኛ ከላይ የተጠቀሱት አበው ዓይናቸውን፣ እግራቸውንና እጃቸውን ቆርጠው ሲያስወግዱ በዋናነት የተሰናከሉት እነርሱ ራሳቸው አልነበሩም:: ሌሎች የእነርሱን ሕዋሳት በማየት ስለተሰናከሉ መሰናክል የሆነውን አካላቸው በማስወገድ ለሌሎች ያላቸውን ፍቅርና ትሕትና ሕዋሳታቸውን እስከ ማስወገድ ደርሰው አሳዩ::

ሁለተኛ እጅ፣ ዓይን፣ በድሮ ጊዜ አለባበስ ደግሞ በአጭር ሲታጠቁ የእግር ባት በቀላሉ ለእይታ የተጋለጡ ናቸው:: በዚህም ምክንያት ተመልካች እነዚህን በማየት ሊሰናከል መቻሉ ግልጥ ነው:: ኀፍረተ አካል ግን በድሮ ጊዜም ቢሆንም በልብስ ይሸፈናልና ሌሎችን ያሰናክላል ተብሎ አይታሰብም:: ስለዚህ ሌሎችን ሕዋሳት ቆርጦ መጣል አባለ ዘርን ቆርጦ ከመጣል ጋር ማመሳሰል አይገባም:: ገንዘብን ለአዝማሪና ለዘዋሪ እየበተኑ ብሉልኝ ጠጡልኝ ማለት ከመመጽወት እንደማይቆጠር አካልን እስከ መቁረጥ ደርሰው አበው የፈጸሙት ገድል እስኪትን (ብልትን) ከመቁረጥ ጋር በምንም አይመሳሰልም::

ሦስተኛ ኀፍረተ አካል ከሌሎች ሕዋሳት በላይ ሊታይ ይገዋባል:: ሌሎች ሕዋሳት እንደ ንዑስ የአካል ክፍል ሲታዩ እርሱ

ግን እንደ ምሉ ሰው ይቆጠራል። ምክንያቱም የሕይወት መተላለፊያ በመሆኑ ነው። ሐዋርያው «በምናፍርባቸው ብልቶቻችን ክብር ይጨመርላቸዋል»፡ በማለት የተናገረው ቃል ከሌላ ሕዋሳት በላይ ኀፍረተ አካል ተጨማሪ ክብር እንዳለው ያመለክታል። 1ቆሮ12፥23 ስለዚህ እጅና እግርን መቁረጥና ብልትን መቁረጥ አንድ አይደለም።

እግዚአብሔር ቀብቶ ያነገሠውን ንጉሥና የሾመውን ካህን መግደል ምንም እንኳን ሰው ቢሆኑ ተራ ሰው ከመግደል ጋራ እኩል ተደርጎ አይታይም። ይህም በንጉሥ ዳዊት ይታወቃል። እግዚአብሔር ቀብቶ ሳኦልን ስላነገሠው ብቻ ጠላቱ ሆኖ ሳለ መግደል በሚችልበት ጊዜ «እግዚአብሔር የቀባው ነውና፣ እግዚአብሔር በቀባው በጌታዬ ላይ እንዲህ ያለውን ነገር አደርግ ዘንድ እጄንም እጥልበት ዘንድ እግዚአብሔር ከእኔ ያርቀው።» ብሏል። 1ሳሙ24፥6 ነገር ግን ዳዊት ከዚህ በፊትና በኋላ ጎልያድን ጨምሮ ሌሎች ብዙ ሰዎችን እንደገደለና እንዳስገደለ ተጽፏል። እንደዚሁም ኀፍረተ አካል እንደ ሌሎች ሁሉ አካል ቢሆንም ከሕዋሳት መካል እንደ ካህንና ንጉሥ ነው። ስለዚህ ኀፍረተ አካልን ቆርጦ መጣልና ሌላ አካልን መቁረጥ በእኩል አይታይም።

ቅዱሳን አበው የእግዚአብሔር ፍቅር አስክሯቸው አካላቸውን ቆረጡ ሆኖም ጽድቅ ሆኖ ሲነገርላቸው ይኖራል። ሆኖም በልዩ ልዩ መንፈሳዊ መጻሕፍት ኀፍረተ አካላቸውን ስለቆረጡ ሰዎች ቢነገርም እየተነቀፉ እንጂ ሌላ ሕዋሳቸውን እንደቆረጡ አበው ጽድቅ ተደርጎ የተነገረበት ቦታ የለም። ዛሬ ዛሬ በእውነተኛ መንፈስ እንኳን ኀፍረተ አካሉን ይቅርና ጣቱን ለመቁረጥ የሚያበቃ ፍጽምና ያለው

ሰው አይገኝም። ስለዚህ አካልን በጽድቅ ሰበብ ለመቁረጥ ማሰብ እርካብ (ደረጃ) ሳይረገጡ ወደ ሰገነት (ጫቅ) ለመውጣት እንደ መሞከር ይቆጠራል። አካልን እስከ መቁረጥ መድረስ የፍጹማን ሥራ ነውና። እነርሱ ከዚህ ጋር ሌላውንም የጽድቅ ሥራ ሠርተው የተገኙ ናቸው። ዛሬ ኀፍረተ አካሉን ለመቁረጥ የሚያስብ ሰው ግን ከሱ በፊት ሊፈጽመው የሚገባ ብዙ ነገር ይቀረዋል። ስለዚህ ነው ይህን መሞከር «ያለ ዐቅም መወጣጠር» ያሰኘው።

መጽሐፈ መነኮሳት አሞንዮስ የተባለ ጻድቅ የዝሙት ፈተና በተነሣበት ጊዜ «ያውዕዮ ለአባለ ዘር» ፥ «አባለ ዘሩን በእሳት ይተኩሰው ነበር» ይላል። አሞንዮስ እንዲህ ያደረገው ፍጽምናን ገንዘብ አድርጎ በመንፈስ ቅዱስ ተቃኝቶ ነው እንጂ ደረጃው ሳይሆን ቀርቶ ጸጸት በሚያስከትልበት መልኩ ያለማገናዘብ አድርቦት ቡበስጭት አይደለም። አሞንዮስ ይህን ለማድረግ መወሰን የሚያስችል ብቃት እንደ ነበረው የሠራቸው ሌሎች ሥራዎቹ ምስክሮች ናቸው። በተጨማሪም «መተኮስ» እና «ቆርጦ መጣል» በጣም የተራራቁ ነገሮች መሆናቸውን ልብ ማለት ይገባል።

ይህ ደግ ሰው ጽጽስና እንሹምህ በተባለ ጊዜም «ቀረጸ ዕዝኖ ዘጺጋም፣ ግራ ጆሮውን ቆረጣት» ተብሎለታል። ይህን ያደረገው መልከ ጥፉ ለመሆንና መምህራቸው ጎራዳ ነው ይሉናል በማለት እንዳይሾሙት ስለፈለገ ነው። አንድም ይህንንማ ከሾምነው በግራው ሆነን ብናናግረው «ተጠቃቀሱብኝ (ዘበቱብኝ)» በቀኝ ሆነን ብናናግረው ደግሞ «አይሰማም ብለው ነው» ይሉናል ብለው እንዳይሾሙት ፈልጎ ነው። የአሞንዮስ በጎ ሥራ አካሉን በመጉዳት የሚያበቃ አይደለም። እንዲያውም ይህን ለማድረግ የበቃው ሌሎች

የሚጠበቁበትን ሥራዎች በአግባቡ ስላከናወነ ነው:: ስለ ሌላ መልካም ሥራው አባ ወቅሪስ እስኪመሰክርለት ድረስ እንዲህ የሚል ተጽፏል:: «በእንተ ተጋድሎ ሕሊናት ይጸመድ ጸሎታተ ወአጽዋማተ በቅጥቃጤ ነፍስ በትሕትና በጸማተ ሥጋ በምግባራት እንተ ለቅኔ እግዚአበሔር ወሰብእ» ፊልክ ክፍ1ተስእ7

ከሰይጣን ዝሙት ፈተና የተነሣ እንኳን አባለ ዘርን መቁረጥ ይቅርና «ምነው ከማኀፀን ጃንደረባ ሆኜ በተወለድሁ ኖሮ!» በማለት መመኘትም ስሕተት ነው:: ለዚህም በፊልክስዩስ መጽሐፍ የተጻፈው ቃል ምስክር ነው:: ኃይለ ቃሉም «ሶበ አጥወቀከ ሰይጣን በእንተ ተቃጥሎ ዝሙት ኢትቅርፅ እምኔከ አባለ ዘርዕ ወኢትፍቅድ ከመ ትኩን ሕፅወ እም ከርሠ እምከ» ይላል:: ይህም «ዝሙትን እንድትፈጽም ሰይጣን ባስጨነቀህ ጊዜ አባለ ዘርዕን አትቁረጥ:: ከእናትህም ሆድ ጀምሮ ጃንደረባ መሆንን አትፈልግ» ማለት ነው:: ፊልክ ተስእ186 ከዚህ አልፎ ራሱን የሰለበውን ፍትሐ መንፈሳዊ «እመቦ ዘሐፀወ ርእሶ በፈቃዱ ይስደድ ሠለስተ ዓመተ» ይለዋል:: ይህም «በፈቃዱ ራሱን የሰለበ ለሦስት ዓመት ከቤተ ክርስቲያን ይሰደድ» ማለት ነው:: ፍትሐ ነገ አን24

ምዕራፍ ስድስት

ለዐቅመ ሔዋን የመድረስ ምልክቶች

እንደ ወንዶች ሁሉ ሴቶችም ለዓቅመ ሔዋን ሲደርሱ የተለያዩ አካላዊ ለውጦች ይታዩባቸዋል:: በከረድነት ዓመታት ፈጣን የሆነ የቁመት ማደግና የክብደት መጨመር ከመከሰቱም ሌላ የሽንጥ መርዘም፣ የደረት መጋጠሚያ መጉድጎድ፣ የትከሻ መስፋትና የአንገት መወፈር ተያይዘው ይመጣሉ:: በአንዳንድ ሴቶች ላይ ደግሞ ብጉር በሰውነታቸው በተለይም በፊታቸው ላይ በዝቶ የሚታይ ሲሆን የፊት ቅርጽም ቀስ በቀስ እየተለወጠ ይሄዳል::

አንዳንድ ጊዜ ይህ የሴቶች የዕድገት አመርታ ከሕዋሳት በአንዱ ላይ ፈጣን ይሆናል:: በዚህ ምክንያት እጆች ወይም እግሮች ከሌሎች የአካል ክፍሎች ጋር ሲነፃፀሩ ይበልጥ የረዘሙ መስለው ይታዩ ይሆናል:: ይሁን እንጂ ሁሉም ሕዋሳት ጊዜ ጠብቀው ተመጣጣኝ መሆናቸው አይቀርም::

በዚህ የልጃገረዶች የሽግግር ዘመን በብብትና በብሽሽት (ኀፍረተ አካል) አካባቢ ከሚታየው የጸጉር መብቀል ጋር ዳሌዎች ይሰፋሉ:: ልጃገረዶች የሚኖራቸው ሰፋ ያለ ዳሌ ወሊድን ብቻ ሳይሆን ከወለዱ በኋላ ሕፃናቸውን ለማዘልና ለማቀፍ ምቹ ሁኔታን ይፈጥርላቸዋል::

መጽሐፍ ቅዱስ እጅግ ትንሽ ሴት ልጅን ለመጥቀስ «እኛ ጡት የሌላት ታናሽ እኅት አለችን» ይላል መኃ8፡8 በዚህ መሠረት ልዩ ክሥተት ካልሆነ በቀር ጡት ጨርሶ አልመኖሩ ወይም እድገቱን

ያልጨረሰ «ትንሽ» መሆኑ የልጅነት ምልክት ሲሆን ጡት ማጉጥጐጥ ደግሞ ለዐቅመ ሔዋን የመድረስ ጉልህ ምልክት ነው።

አንዲት ክረዳ የሚኖሩአት ሁለት ጡቶች ልጅ በምትወልድበት ጊዜ ለሕፃኑ ምግብ የሚሆነውን ወተት ማመንጨት ይጀምራሉ። ከዚህ በተጨማሪ «ጡትዋ ሁልጊዜ ታርካህ፣ በፍቅርዋም ሁልጊዜ ጥገብ» ምሳ5፥19 እንደ ተባለው እውነተኛ ባሏን ደስታ እንድታጠግብበት እግዚአብሔር የሰጣት ብርቅ ሕዋስ ነው። ባልዋ የሚደሰተው ጡቶቿን በመሳም፣ በመነካካትና በመደባበስ (በግሚሥ) መሆኑ ግልፅ ነው። ምንም ቃሉ የተጠቀሰው በሕገ ወጥ መንገድ ለኖሩ ሰዎች ቢሆንም ድርጊቱ በሕጋዊ መንገድ በሚኖሩ በባልና በሚስት መካከል የሚከናወን የወንድና የሴት ተግባር በመሆኑ መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ሲል ገልጾታል፦ «የድንግልናዋንም ጡቶች ዳብሰው ነበር» ሕዝ23፥8፣ 23፥3 ይህ ሁሉ ሲሆን ደግሞ እርስዋም ከባልዋ ጋር አብራ ደስ እንደሚላት የታወቀ ነው።

ወደ ዐቅመ ሔዋን እየደረሱ ያሉ ሴቶች ጡቶቻቸውን በተመለከተ ያልተፃፈ አመለካከት ሊኖራቸው ይገባል። አንዳንድ ወጣት ሴቶች ከባልንጀሮቻቸው ጡቶች ጋር የራሳቸውን ጡቶች ሲያስተያዩ የነሱ እጅግ ያነሰ ወይም የተለቀ ይመስላቸዋል። በዚህ ምክንያት መጠኑን የቀነሱ እየመሰላቸ ነፍሳቸው እስክትወጣ ድረስ በጡት መያዣ ሲወጠሩ፣ሌሎች ደግሞ ጡቶቻቸው ያነሱ ሲመስላቸው የገንዘብ ዐቅም ባይኖራቸው እንኳን ምናምን እየወታተፉ እነርሱ ልክኛ ያሉትን ጡት ለማስመሰል ሲደክሙ ይታያሉ። የጡታቸውን ቅርፅና መጠን ለማስተካከል ቀዶ ጥገና እስከ ማድረግ የደረሱና ለማድረግም ምቹ ጊዜን የሚጠባበቁ ብዙ ቆንጃጅት በዙሪያችን ይገኛሉ።

አበው ሠለስቱ ምዕት በሃይማኖተ አበው «ወኢትትመየጥ ኀበ ካልዕ አርአያ እሰመ ዘዚአከ የአክለኪ» ማለትም «ሌላ መልክ አትሻ (መነቀስ፣ መጠቆር፣ መታገም) በተፈጥሮ ያገኘሽው ይበቃሻል» በማለት የተናገሩትን ቃለ ምዕዳን ወደ ጐን በመተው የዘመኑ ወጣት ሴቶች ጡቴ ተለቀ! ወደቀ! አነሰ! በማለት መጨነቃቸው እጅግ የሚያሳዝን ነው። ጡት ምንም ቢመስል ምንም ቢያህል የተፈጠረበትን ዓላማ አያጓድልም። በዚህ ጉዳይ መጨነቅ ራስን መበደል ነው።

በተጨማሪም ጡት በቀላሉ ሊጐዳ የሚችል ሕዋስ መሆኑን የሕክምና ባለሙያዎች ይናገራሉ። ስለዚህ ከመጨነቃችን የተነሣ የማናውቃቸውን ነገሮች እንደመሰለን መጠቀም ጉዳት ላይ ሊጥለን ይችላል። ይህን በመሰለ ሙከራቸው ለጡት ካንሰርና ለመሳሰሉ ልዩ ልዩ ደዌያት የተጋለጡ በርካታ ሴቶች መኖራቸውንም መዘንጋት የለብንም። ከሰውነት ቅርፅ ጤናማነት ይበልጣል። መጨነቅ የሚገባው ከቅርፅና ከውበት ይልቅ ለጤንነትና ለመልካም አስተሳሰብ ነው።

ሴቶች በሚወልዱበት ጊዜ ልጆቻቸውን እያጠቡ የማሳደግ ኃላፊነት አለባቸው። እንደ «ጡቴ ይወድቃል» እና የመሳሰሉትን ርካሽ ምክንያቶች በማቅረብ ሕፃናትን ከማጥባት መቦዘን አይገባም። ለሕፃናት የእናት ጡት ወተትን የሚተካ ምንም ዓይነት ምግብ እንደሌለ ሰው ሁሉ የሚረዳው ነው። አበውም በፍትሐ ነገሥት «ወኢትህብ ውሉዳ ለሐፃንያን» ማለትም «ልጆቿን ለሞግዚቶች አትስጥ» ይሉና ምክንያቱን ሲገልፁ፦ አንደኛ መከራን መሰቀቅ ነው። ሁለተኛ ዝሙትን መውደድ ሲሆን ሦስተኛ ደግሞ እግዚአብሔር የሰጠውን ምግብ መከልከል ስለ ሆነ ግፍ ነው ይላሉ። ስለዚህ ጡት የተፈጠረበት ዋነኛ ዓላማው ልጆችን ለማሳደግ ምግብ ለመስጠት ነው እንጂ ጌጥና ውበት እንዲሆን አይደለም። ለጡት ልጆችን ከማሳደግ

በላይ ምን ሥሪ፣ ሊመጣለት ይችላል? ውበት ሥራ እንጂ መልክ መሆን የለበትም። ስለዚህ የጡት ውበቱ ልጆችን ማሳደጉ ነው!

ሌላው ሴቶች ለዐቅመ ሔዋን መድረሳቸውን የሚያበስር ዋነኛ ምልክት የወር አበባ መታየት መጀመሩ ነው። ስለ ወር አበባ አሰያየም፣ ምንነትና ተያያዥ ሥርዓቶች ከዚህ በታች ራሱን ችሎ በተብራራ መልኩ ተጽፏል።

ምዕራፍ ሰባት

የወር አበባ

<u>አሰያየሙ</u>:-

ሀ. በመንፈሳዊያን መጻሕፍት የወር አበባ ልዩ ልዩ ስያሜዎች አሉት። ሊቀ ነቢያት ሙሴ ስለ አብርሃምና ስለ ሚስቱ ሕይወት በሚተርክበት ጊዜ «አብርሃምና ሣራም በዕድሜያቸው ሸምግለው ፈጽመው አርጅተው ነበር፤ በሴቶችም የሚሆነው ልማድ ከሣራ ተቋርጦ ነበር» በማለት ተናግሯል። በዚህም ትረካው ነቢዩ ሙሴ የወር አበባን «በሴቶች የሚሆነው ልማድ» በማለት ለመጀመሪያ ጊዜ ሰይሞታል። ዘፍ18፥11 ከዚህ የሊቀ ነቢያት ሙሴ አሰያየም በመነሣት ሌሎች ቅዱሳት መጻሕፍትና መምህራነ ቤተ ክርስቲያን የወር አበባ ለማለት «ልማደ አንስት» ሲሉ ይገኛሉ።

ለ. ከእናታችን ከሣራ በኋላ ዘግይታ የተነሣችው የያዕቆብ ሚስት ራሔል ደግሞ «ልማደ አንስት»ን በሌላ ስፍራ በ«ሴቶች የሚደረስ ግዳጅ» ብላ ስትጠራው እናነባለን። ዘፍ31፥35 ከዚህም በመነሣት መንፈሳዊያን መጻሕፍት «ለወር አበባ ነዕታ ነበር» ለማለት «ከግዳጅዋ ጠርታ ነበር» ይላሉ። በዚህ ዘመን የሴቶች ግዳጅ በብዙኃን ዘንድ ተለይቶ የሚታወቀው «የወር አበባ» በመባል ነው።

ሐ. የወር አበባ የ«ወር» የተባለበት ምክንያት በየወሩ የሚታይ ስለ ሆነ በመሆኑ ማስረጃ ማቅረብ አያስፈልገውም። «አበባ» የተባለበት ምክንያት ግን ሴቶች ልጆች ራሳቸው በዕፅ፣ በየወሩ የሚያዩት ደም በአበባው፣ የሚወልዷቸው ልጆች ደግሞ በፍሬው ስለሚመሰሉ ነው።

መጽሐፈ ሥነ ፍጥረት ከመጽሐፈ ምሥጢር ጠቅሶ ከላይ ለተብራራው ሐሳብ የሚሆን መረጃ እንዲህ ሲል ይሰጣል፦ «እስመ ዕፅ ይቀድሞ ለጽጌ ወይተልዎ ፍሬ ወለአንስትኒ ይቀድሞን ጽጌ ደመ ትክቶ ወይተልዎን ፍሬ ውሉድ» ይህም «ለአንድ ተክል አበባው ቀድሞ ፍሬው እንደሚከተል ለሴቶች ልጆችም በመጀመሪያ የወር አበባ ቀድሞ ይታያቸውና በኋላ ልጅ ለመውለድ ይበቃሉ» ማለት ነው።

በመጨረሻም «ወለዕፀሰ እምከመ ተነግፈ ጽጌሁ ወየብሰ ቆጽሉ ኢይትረከብ ፍሬ ላዕሌሁ ወለአንስትኒ እምከመ በጠለ ደመ ትክቶሆን በርስዓን ኢይረክባ ውሉደ እስመ ኀለፈ መዋዕሊሆን» ይላል። ይህም ወደ አማርኛ ሲተረጎም «አንድ ተክል አበባው ከረገፈና ቅጠሉ ከደረቀ በኋላ ፍሬ እንደማስገኝ ሴቶች ልጆችም በእርጅና ምክንያት ደም ከቆረጠ ወይም ካረጡ በኋላ መውለጃ ጊዜያቸው አልፏልና ልጅ ለማግኘት አይችሉም» ይላል። ይህ ለምን እንደሚሆን የመጽሐፈ ምሥጢር ጸሐፊ ምክንያቱን ሲያስረዳ «እስመ ጽጌ ውእቱ ደመ ትክቶሆን» በማለት ይደመድማል። ይህም «ሴቶች በየወሩ የሚያዩት ደም አበባ ነውና» ማለት ነው። ከዚህም ሴቶች በየወሩ የሚያዩት ደም «የወር አበባ» መባሉን ብቻ ሳይሆን ለምን የወር አበባ እንደተባለም ጭምር እንረዳለን። (መጽሐፈ ሥነ ፈጥረት ዘዓርብ)

መ. እውነኛ ጻድቅ የሚባለው ሰው ምን ዓይነት ምግባር ያለው ሰው እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ሲመሰክር እንዲህ ይላል፦ «አደፍም መዳለባት ሴት ባይቀርብ... እርሱ ጻድቅ ነው ፈጽሞ በሕይወት ይኖራል። ይላል ጌታ እግዚአብሔር ... ብሏል።» ሕዝ18፥7-9 በዚህ ዐረፍተ ነገር ውስጥ አደፍ የተባለው የወር አበባ ነው። ይህንኑ ቃል በግዕዙ ብንመለከት «ደመ ትክቶ» ሲለው እናነባለን።

ሠ. የወር አበባ «ደመ ፅጌ» ይባላል። «ደመ ፅጌ» ማለት «የአበባ ደም» ማለት ነው። ይህም ያበቡ ወይም በአበባነት ዘመን ያሉ ሴቶች የሚያስገኙት ደም እንደ ማለት ነው። መምህራነ ቤተ ክርስቲያን የወር አበባን «ደም» የሚሉበት ምክንያት የወንድ ዘር ካላገኘ ከማኅፀን ግድግዳ ፍራሽ ጋር በደም መልክ ስለሚፈስና የኋለኛው ማንነቱ ደምነት ስለሆነ ነው። ይህ የማኅፀን ግድግዳ ፍራሽ በሥነ ሕይወት ትምህርት ከኦቫሪ (ከዘር ከረጢት) በየወሩ ከሚለቀቅ የወንድ ዘር ካላገኘ ኦቫ (ሴቴ ዘር) ወይም እንቁላል ጋር በየወሩ በደም መልክ እንደሚፈስ ይታወቃል።

የወር አበባ መታየት ከጀመረበት ጊዜ አንሥቶ ሴቶች እስከሚያርጡበት ጊዜ ድረስ በየወሩ ይመጣል። ይህ ልማደ አንስት በእርግዝና ወቅት ይቋረጥና ልጅ ከተወለደ(ች) በኋላ ጤናማ ሂደቱን ይቀጥላል።

ይህ ወርኃዊ ዑደት የሚጀምርበት፣ የሚቋረጥበት ዕድሜና መታየት ከጀመረበት እስከሚቋረጥበት ድረስ የሚወስደው ጊዜ ከሰው ወደሰው ይለያያል። ስለሆነም በዚህ ጉዳይ መተከዝ በከንቱ መጨነቅ ነው። የወር አበባ ሴት ልጅ ፈጣሪ ለመደበላት ዕጥፍ የሕይወት ማና ማለትም ሚስትና እናት ለመሆን መድረሷን የሚያመለክት በመሆኑ ሳትከፋ በጸጋ ልትቀበለው ይገባታል።

ብዙ ሴቶች የወር አበባን ለመጀመሪያ ጊዜ ሲያዩ መደንገጥ፣ መፍራትና መጨነቅ ይታይባቸዋል። ሆኖም ጤናማ የሆነ የዕድገት እመርታ በመሆኑ ንጽሕናን ለመጠበቅ የሚያስችል ጥንቃቄ የሚያስፈልግ ቢሆንም የሚያሳፍርና እንደ ልዩ ነገር የሚታይ አለመሆኑን ማወቅ ይገባቸዋል።

እናቶች ለልጆቻቸው ስለ ወር አበባ አስቀድመው በቂ ግንዛቤ እንዲኖራቸው ማድረግ ይጠበቅባቸዋል:: ይህን የሕይወት ጎዳና ያለፉበት በመሆኑ እናቶች ይመረጡ እንጂ አባቶችም ይህን በመሰለ ነገር ላይ ራሳቸውን ማዘጋጀት ይኖርባቸዋል:: ይህን ካደረጉ ልጆቻቸውን ከመደንገጥ፣ ከመረበሽና ከመሳሰሉት ነገሮች ሊያድኗቸው ይችላሉ::

ልጆችም ይህን በመሰለ ጉዳይ ላይ ከማንኛውም ሰው ይልቅ ወላጆች እንደሚረዷቸው ዐውቀው በግልፅ ወላጆቻቸውን ማማከር ይኖርባቸዋል:: ራሔል «በሴቶች የሚደርስ ግዳጅ ደርሶብኛል» በማለት ለአባቷ ለላባ ስትነግረው ምንም እንዳላስፈራትና እንዳላሳፈራት ሁሉ ልጆችም ስለ ጉዳዩ በቂ ግንዛቤ ባይኖራቸው እንኳን «ይህ ነገር ምንድር ነው?» በማለት ስለ ወር አበባ ወላጆቻቸውን ሳይፈሩ በግልጽ ቢያማክሩ መልካም ነው:: ዘፍ31፥35

ወጣት ሴቶች የወር አበባን በተመለከተ የሚሰጡትን መንፈሳዊ ትምህርቶች መከታተል፣ አበው መምህራንን መጠየቅና ከዚህ ጋር ተያይዘው የተሠሩትን የቤተክርስቲያን ሥርዓቶችን በሚገባ ማወቅ ይኖርባቸዋል:: በተጨማሪ የወር አበባን በተመለከተ ምርቱን ከግርድ እየለዩ ለተመለከታቸው የሥነ ሕይወትና የሥነ ተዋልዶ መጻሕፍት መጠነኛ ጠቀሜታ አላቸው::

እመቤታችን ድንግል ማርያም በስእለት ተሰጥታ በቤተ መቅደስ እየኖረች ሳለ ለዐቅመ ሔዋን ስትደርስ አይሁድ እንደ ሌሎች ሴቶች አይተዋት ቤተመቅደሳችንን በልማደ አንስት ታሳድፍብናለች ብለው አስወጥተዋታል:: ይሁን እንጂ ከእናቷ ማኅፀን ጀምራ በመንፈስ ቅዱስ የተጠበቀች እመቤታችን ግን በዚህ ዓለም ለ64 ዓመታት ስትኖር ልማደ አንስት አላገኛትም:: ከእርሷ በቀር ግን

ልማደ አንስት ሳያገኛት ዓቅመ ሔዋንን የምታልፍ ጤናማ ሴት የለችም፣ አትኖርምም::

የወር አበባ መቼት

«መቼት» ማለት መቼና የት ማለት ነው:: የወር አበባ መቼት አለው:: መቼቱ አዳምና ሔዋን በኃጢአት ከወደቁ በኋላ ከገነት ውጭ ነው:: አዳምና ሔዋን በገነት በነበሩበት ጊዜ ምንም እንኳን በሔዋን ባሕርይ ደመ ጽጌ የነበረ ቢሆንም ደሟ በአፍአ አታይም ነበር::

ዕፀ በለስን በልተው አዳምና ሔዋን ፈጣሪያቸውን በበደሉ ጊዜ ግን ሔዋን ደመ ዕፅ በለስን አፍስሳለችና «ወበከመ አድመውኪያ ለእንተኩ ዕፅ ከማሁ ድምዊ ለለወርኅ» በማለት ደሟ በየወሩ እንዲፈስ ፈጣሪ ፈረደባት:: ስለዚህ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ሔዋን ከገነት ውጭ ሆና ስትኖር ደሟ በየወሩ ይፈስ ጀመር::

እንደሚታወቀው ዝናብ መዝነብ የጀመረው በምድር ላይ ኃጢአት እየበዛ መጥቶ እግዚአብሔር ዓለምን በጥፋት ውኃ እንድትጠፋ ካደረገ በኋላ ነው:: ከዚያ አስቀድሞ ውስጥ ለውስጥ በሚሄድ ጉም ምድር ትረሰርስ ነበር እንጂ ዝናብ አይዘንብም ነበር:: ከጥፋት ውኃ በኋላ ግን ጌታ እግዚአብሔር ክረምትና በጋን ለማፈራረቅ ለኖህ በገባለት ቃል ኪዳን መሠረት ዝናብ መዝነብ ጀመረ:: ዘፍ8፥22

ከዚህ በኋላ ውስጥ ለውስጥ ያረካት የነበረው ውኃ ዝናብ ሆኖ እየመጣ ምድርን ከውጭ ያጨቀያት ጀመር:: ምድር ለሔዋን ምሳሌ ናት ሰው ምድር ይባላልና:: «እስመ አንተ ምድር፣ ዘምድረ ለብሰ» የሚሉት መጽሐፍ ቅዱሳዊና መንፈሳዊ ጥቅሶች ሰው ምድር ለመባል ምስክሮች ናቸው:: ዝናብ ደግሞ የወር አበባ ምሳሌ ነው:: ከውስጥ

ለውስጥ ይሄድ የነበረው ውኃ ከጊዜ በኋላ በውጭ ተገልጦ ምድርን ማጨቅየቱ በሔዋን ባሕርይ የነበረ ደም ከጊዜ በኋላ በአፍአ መታየት መጀመሩን ያስረዳል።

በዚህ ምስጢር መሠረት ሔዋን የወር አበባ ማየት የጀመረችው ከገነት ውጭ ነው። ጊዜውም አዳምና ሔዋን የፈጣሪን ትዕዛዝ ተላልፈው ከገነት ከተባረሩ በኋላ መሆኑ ግልጽ ነው።

በወር አበባ ወቅት የሚያጋጥም የሕመም ስሜት

ለዐቅመ ሔዋን የደረሰች ሴት ደመ ፅጌ በምታይባቸው ዕለታት የጡንቻና የአጥንት መልፈስፈስ (ድካም) ያጋጥማታል። በተጨማሪም የጀርባ ወይም የወገብ ሕመም ሆድ ቁርጠት፣ የምግብ መንሸራሸር ችግርና የምግብ ፍላጐት ማጣት ለመሳሰሉት የሕመም ስሜቶች ስለምትጋለጥ በአመጋገብና በቂ ዕረፍት በማግኘት ረገድ ምቾት ያስፈልጋታል።

በቂ ዕረፍት ማለት ተኝቶ መዋል ማለት አይደለም። በወር አበባ ወቅት የሚኖረውን የሕመም ስሜት ለመቀነስ በቂ ዕረፍት ማግኘት እንደተጠበቀ ሆኖ ቀልጣፋ የተግባርና የእንቅስቃሴ ሰው ሆኖ መገኘት እንደሚያስፈልግ ባለሙያዎች ይስማማሉ።

ከሚኖረው የሕመም ስሜት በተጨማሪ ትዝብት ላይ እስከ መውደቅ የሚያደርስ መቅበጥበጥና አንዳንድ ጊዜም የመደበር (መደበትና) በሆነው ባልሆነው በቀላሉ የመከፋት ሁኔታ ሊንጸባረቅ ይችላል።

ከላይ የተጠቀሱትን የሕመም ስሜቶችንና በጠባይ ላይ የሚከሰቱትን ለውጦች መረዳት በወር አበባ ላይ የሚገኙትን ሴቶች በሚገባ ለመንከባከብ ይረዳል። በዚህ ወቅት የሚገኙ ሴቶችን መንከባከብ እንደሚገባ ከቀደሙት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ታሪኮች መረዳት ይቻላል።

ላባ የተባለ ሰው የጠፋበትን ዕቃ በሚፈልግበት ጊዜ በወር አበባ ላይ ትገኝ የነበረችውን ልጁን ራሔልን ከተቀመጠችበት ቦታ ላለማስነሣት የተቀመጠችበትን ስፍራ ከመበርበር ተቆጥቧል። በምን አውቆ ቢባል እርሷም አባትዋን «በፊትህ ለመቆም ስላልቻልኩ አትቆጣብኝ በሴቶች የሚደርስ ግዳጅ ደርሶብኛል» አለችው ስለሚል ከዚህ የይቅር በለኝ ቃሏ ያለችበትን ሁኔታ ለመገንዘብ ችሎ ነበር። ዘፍ31፥35 ይህ የላባ ታሪክ በወር አበባ ላይ ለሚገኙ ሴቶች ሌሎች ሰዎች ሁሉ ማድረግ ያለባቸውን እንክብካቤ በግልጽ ያስረዳል።

የወር አበባ «ርኩሰት» ነውን?

ምንጩ ባይታቅም በወር አበባ ላይ ያሉ አንዳንድ ሴቶች መስቀል ሊያሳልሟቸው ሲሉ «ርኩስ ነኝ አያሳልሙኝ!» ሲሉ ይደመጣሉ። ሌሎች ደግሞ ደመ ፅጌ ሲታያቸው ከጸሎት፣ ቅዱሳት መጻሕፍትን ከማንበብ፣ አልፎ ተርፎም ለዝክርና ለጸዲቅ የሚሆን ማንኛውንም ሥራ ከመሥራት ይከለከላሉ። ማለትም ስንዴ ከመልቀም፣ አሻሮ ከመቁላት፣ እንኩሮ ከማኮር እስከ መከልከል ይደርሳሉ። በእርግጥ የወር አበባ ርኩሰት ነውን? ርኩስስ ያሰኛልን?

በእርግጥ በዘመነ ኦሪት የወር አበባ የርኩሰትና የመርገም ምልክት ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ በዘመነ ኦሪት የወር አበባ የምታይን ሴት ለመጥቀስ «በመርገምዋ ርኩሰት ሳለች» እና «ባለ መርገም ሴት» ሲል ይገኛል። ዘሌ.18፥19፤ 20፥18 ከወር አበባ የነጻችን ሴት

ለመጥቀስ ደግሞ «ክርኩሰትዋ ነጽታ» ነበርና በማለት ይገልጻል። 1ሳሙ11፥4 እነዚህ ጥቅሶች በሙሉ የወር አበባ በዘመነ ኦሪት የመርገምና የርኩሰት ምልክት ነበር ያልነውን ለማጉላት በዋቢነት የማጠቀሱ ናቸው።

ይህ የሆነበት ምክንያት የወር አበባ የተከሰተው ሔዋን ደመ ዕፀ በለስን በማፍሰሷ ምክንያት እግዚአብሔር «ወበከመ አድመውኪዮ ለዛቲ ዕፅ ከማሁ ድምዊ ለለወርኀ» ብሎ ከረገማት በኋላ በመከሠቱ ነው። ትርጓሜውም «የዚህችን ዕፀ በለስ ደሟን እንዳፈሰሽ የአንቺም ደም በየወሩ ይፍሰስ» ማለት ነው።

ይሁን እንጂ የረከሰ በተቀደሰበት የተረገመ በተባረከበት በዚህ በአዲስ ኪዳን ዘመን የወር አበባን ርኩሰት ነው ማለት ቀርቶ መታሰብም የለበትም። የወር አበባ ርኩሰት መሆኑ ቀርቷል። ርኩሰት አይደለም፣ ርኩስም አያሰኝም። እኛ ባለንበት በዚህ በአዲስ ኪዳን ዘመን የወር አበባን ርኩሰት ነው ማለት ከባድ ኃጢአት ከመሆንም አልፎ ክህደት ይባላል። በአዲስ ኪዳን ጌታችንና አምላካችን ኢየሱስ ክርስቶስ በፈጸመው ቤዛነት መርገምነቱና ርኩሰትነቱ ተወግዷልና።

አንድ መዘንጋት የሌለበት ነገር የወር አበባ ርኩሰት ባይሆንም አደፍ ነው። አደፍ (እዳሪ) ነው ማለትና ርኩሰት ነው ማለት ከፍተኛ ልዩነት አላቸው። ርኩሰት ውሳጣዊ ነው፤ በንስሐ እንጂ በውኃ አይጠራም። አደፍ ግን አፍአዊና በግዘፍ የሚታይ ነው። ስለዚህ ውኃ ያጠራዋል። እንደዚህም ሁሉ የወር አበባ አደፍ (እዳሪ) ነው ሲባል ሰውነታችን እንደሚያስወግዳቸው ማንኛውም ሌሎች ነገሮች አፍአዊ ቆሻሻ ነው ማለት ነው።"

የወር አበባ በሴቶች ባሕርይ ሳለ እንደ ቆሻሻ አይቆጠርም። ሰውነት ሲያስወግደው ግን ይቆጠራል። ለምሳሌ፦ ዛሕል (ንፍጥ)፣

ሽንት፣ ምራቅ፣ ዓይነ ምድር (እዳሪ)፣ ላብ እነዚህ ሁሉ በሰው ባሕርይ በሰውነት ውስጥ ሳሉ ጠቃሚና አስፈላጊ ነበሩ። ሰውነት ሲያስወግዳቸው ግን እንደ ጉድፍ ይቆጠራሉ። የወር አበባም እንዲሁ ነው። ዛሕል (ንፍጥ) ካፍንጫ ከወጣ እዳሪ ነው። ርኩሰት ግን አይደለም የወር አበባም እንዲሁ ነው።

የወር አበባ ርኩሰት ባለመሆኑ መስቀል ከመሳም፣ ከመጸለይ፣ ቅዱሳት መጻሕፍትን ከማንበብና ከመድገም አያግድም። ያግዳል እንጂ የሚል ካለ አቡነ ዘበሰማያትን ጨምሮ ሰላም ለኪንና ሌሎች የጸሎት ዓይነቶችን በቃላቸው የሚነዱ ምዕመናት በብዙ ቁጥር ይገኛሉ። በወር አበባ ወቅት ቅዱሳት መጽሕፍትን ለማንበብ ከተከለከሉ በቃላቸው የያዙትን የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል ምን ሊያደርጉት ነው? ደግሞም ወረቀቱንና ብራናውን የሚያከብረው ቅዱስ ቃሉ አይደለምን? ቅዱሱን ቃል በልቡናቸው ይዘው ሳለ መጽሐፉን አትንኩት አታንቡት ማለት ግብዝነት አይሆንምን? የትኛው ይበልጣል? ወረቀቱና ብራናው ነውን? ወይስ ወረቀቱንና ብራናውን የሚያከብረው ቅዱስ ቃሉ? ብራናውንና ወረቀቱን እንዳይነኩና እንዳያነቡ የሚከለከሉ ከሆነ ቅዱስ ቃሉንም በቃላቸው እንዳይዙና እንዳያጠኑ መከልከል በተገባቸው ነበር። ከተፈቀደላቸው ግን መጻሕፍቱን ከማንበብና ከመድገም የሚከለክላቸው ማን ነው? ስለዚህ በወር አበባ ላይ የሚገኙ ሴቶች እነዚህን ተግባራት ከማከናወናን አይከለከሉም።

ከላይ የተጠቀሰውን ሐሳብ ከዚህ በታች የሰፈረው የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል ንጽጽራዊ በሆነ መንገድ ሲያጠናክረው እናገኘዋለን። «እናንተ፦ ማንም በቤተ መቅደስ የሚምል ምንም የለበትም ማንም በቤተ መቅደስ ወርቅ የሚምል ግን በመሐላው ይያዛል የምትሉ ዕውሮች መሪዎች ወዮላችሁ። እናንተ ደንቆሮዎችና ዕውሮች ማናቸው ይበልጣል? ወርቁ ነውን? ወይስ ወርቁን የቀደሰው ቤተ

መቅደስ? ደግሞችሁም፡- ማንም በመሠዊያው የሚምል ምንም የለበትም ማንም በላዩ ባለው መባ የሚምል ግን በመሐላው ይያዛል ትላላችሁ። እናንተ ደንቆሮዎችና ዕውሮች ማናቸው ይበልጣል? መባው ነውን? ወይስ መባውን የሚቀድሰው መሠዊያው? እንግዲህ በመሠዊያው የሚምለው በእርሱና በእርሱ ላይ ባለው ሁሉ ይምላል። በቤተ መቅደስም የሚምለው በእርሱና በእርሱ ላይ በሚኖረው ይምላል። በሰማይም የሚምለው በእግዚአብሔር ዙፋንና በእርሱ ላይ በተቀመጠው ይምላል።» ማቴ 23፥16-22

በወር አበባ ወቅት መከልከል የሚገባው ከምን ከምን ነው?

ሴቶች ደመ ፅጌን በሚያዩበት ወቅት ከዚህ በታች የተዘረዘሩትን አራት ዋና ዋና ነገሮች እንዳይፈጸሙ በመንፈሳዊ ሕግ ተከልክለዋል። እነዚህ ነገሮች ለምን እንደተከለከሉና ለመከልከላቸውም የሚቀርቡ መጽሐፍዊ መረጃዎች ተያይዘው ቀርበዋል።

1. ከሩካቤ

የወር አበባን የምታይ ሴት ባለትዳር ከሆነች በደሟ ወቅት ምንም እንኳን ባሏ ቢሆንም ሩካቤ መፈጸም በመንፈሳዊ ሕግ አይፈቀድላትም። የሕክምና ባለሙያዎችም ቢሆኑ በደም ወራት የሚደረግ ሩካቤ በአብዛኛው ለአባለ ዘር፣ ለልዩ ልዩ ተላላፊ በሽታዎችና እንዲሁም ለልክፈት (ለኢንፌክሽን) በቀላሉ ለመጋለጥ ምቹ ሁኔታ እንደሚፈጥር ይናገራሉ።

በመንፈሳዊ አስተምህሮ ስንመለከተው ደግሞ የሰው ልጅ ዘር ክቡር ነው። ስለዚህ ሴት ልጅ በትክት (በወር አበባ) ላይ እያለች

ሩካቤን መፈጸም ክቡር ዘርን እዳሪ ከሆነ ደም ጋር ማዋሐድ ነውና ከባድ ኃጢአት ሆኖ ይቆጣራል።

መጽሐፍ ቅዱስ ሴት ልጅ ከግዳጅዋ ሳትነፃ የሚፈጸም ሩካቤን ሲከለክል እንዲህ ይላል፡- «እርሷም በመርገምዋ ርኩሰት ሳለች ኀፍረተ ሥጋዋን ትገልጽ ዘንድ ወደ ሴት አትቅረብ።» ዘሌ 18፥19 ይህንን ሕግ ተላልፎ ኀጢአት የሠራ ሰው ስለሚገባው ቅጣት ሲናገር ደግሞ፡- «ማንኛውም ሰው ከባለመርገም ሴት ጋር ቢተኛ ኀፍረተ ሥጋዋንም ቢገልጥ እርሷም የደሟን ፈሳሽ ገልጣለችና ሁለቱም ከሕዝባቸው መካከል ተለይተው ይጥፉ።» ይላል። ዘሌ20፥18

ትክቶ (የወር አበባ) ምንም' እንኳን በአዲስ ኪዳን መርገም ወይም ርኩሰት ስላልሆነ በዚህ ወቅት ሩካቤ የሚፈጽሙ ሰዎች እንደ ኦሪቱ ዘመን በድንጋይ ተወግረውና በእሳት ተቃጥለው እንዲጠፉ ባይደረግም ሥርዓተ ቤተ ክርስቲያንን በመተላለፋቸው በመንፈሳዊ ቅጣት (በቀኖና) መቀጣታቸው አይቀርም። ምክንያቱም በወር አበባ ወቅት የሚፈጸም ሩካቤ በአዲስ ኪዳንም ክልክል ስለሆነ ነው። የወር አበባን ጨምሮ ባልና ሚስት ሩካቤ ከመፈጸም የሚታቀቡባቸው ወቅቶችና ዕለታት በ«ትዳርና ተላጽቆ» መጽሐፍ በምዕራፍ ስምንት ላይ በሚገባ ተዘርዝረዋልና ያን ይመልከቱ።

2. ከመጠመቅ

ሐዋርያው ቅዱስ ጴጥሮስ «ይህም ውኃ ደግሞ ማለት ጥምቀት ... የሰውነትን እድፍ ማስወገድ አይደለም። ለእግዚአብሔር የበጎ ሕሊና ልመና ነው እንጂ» በማለት ተናግሯል። 1ጴጥ3፥21 ስለዚህ ጥምቀት ሥጋዊ እድፍን ማስወገጃ ስላልሆነ ከመጠመቅ በፊት ተጣጥበው ከአፍአዊ እድፍ ከጠሩ በኋላ መጠመቅ ይገባል እንጂ

ከእድፍ ጋር ለመጠመቅ መቅረብ ተገቢ አይደለም:: ምክንያቱም የሥጋ ንጽሕና ለነፍስ ንጽሕናና ለንስሐ የመዘጋጀት ምልክት (ምሳሌ) ነውና::

እንዲህ ከሆነ የወር አበባ ከላይ እንደተገለጸው አደፍ ይባላልና በወር አበባ ላይ ሳሉ መጠመቅ ክልክል ነው:: ፍትሐ ነገሥት መንፈሳዊ «ወለእመ ተዳደቃ ወረከባ ለብእሲት ደመ ትክቶ ትጽናሕ እስከ ትነጽሕ» ማለትም «በመትጠመቀው ሴት በምትጠመቅበት ቀን አደፍ ቢመጣባት እስክትነፃ ድረስ ትቆይ» በማለት በወር አበባ ወቅት የሚደረግ ጥምቀትን ይከለክላል::.

በእርግጥ ከላይ የሰፈረው የፍትሐ ነገሥት ጥቅስ የሚመለከተው ለዓቅመ ሔዋን ከደረሱ በኋላ ክርስትና ለመነሣት የሚመጡ የንዑሰ ክርስቲያንን ጥምቀተ ክርስትና ነው:: ቢሆንም ይኸው ራሱ ጥቅስ ማንኛውም ክርስቲያን ከበሽታ ለመፈወስም ሆነ ለበረከት በየጊዜው ለሚጠመቀው የፈውስ ጥምቀት ሊጠቀስ ይችላል:: ምክንያቱም በወር አበባ ወቅት መጠመቅ የተከለከለበት ምክንያት ለየትኛውም የጥምቀት ዓይነት ቢሆን ምስጥሩ ያው በመሆኑ ነው::

አንዳንድ ጊዜ በጠና የታመሙ ሰዎች በጸበል ለመፈወስ ክትትል ሲጀምሩ ልዮ ልዩ ፈተና ያጋጥማቸዋል:: ከፈተናዎቻቸውም ውስጥ አንዱና ዋነኛው ሴቶች ከሆኑ በየወሩ ይታያቸው የነበረው የወር አበባ ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ያለማቋረጥ ወይም በተደጋጋሚ መከሠቱ ነው::

ይህን የመሰለ ፈተና ሲከሰት ከሰይጣን ጋር እልክ መጋባትና ዝም ብዬ ብጠመቅ ምን አለበት? ማለት ሞኝነት ነው:: መጽሐፍ ቅዱስ «ክፋን በመልካም አሸንፍ እንጂ በክፉ አትሸነፍ» ይላልና ሥርዓት እየጣሱ ሰይጣንን ለመርታት አለመሞከር ጥሩ ነው::

ሮሜ12፥21 ሰይጣን ጸበል በመጠበቅ ብቻ ሳይሆን ሥርዓት በማክበርና በመታዘዝም ይሸነፋል:: «ያለኝ ዕድል መጠመቅ ብቻ ነው» ማለት ያለ ጸበል ሰይጣን የሚረታበት ነገር የለም ያሰኛል::

ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሰው ልጆች ሁሉ ባለጋራ የሆነ ዲያብሎስ በምን በምን ድል እንደሚሆን ባስተማረ ጊዜ በመጀመሪያ ከልብ ጋር የተስማማ እምነት እንደሚያስፈልግ ገልጿል:: በማስከተልም «ይህ ዓይነት ግን ከጸሎትና ከጾም በቀር አይወጣም» በማለት አብሮ አደግ ሰይጣንን አሳፍሮ ለማባረር ጾምና ጸሎት ዓይነተኛ መሣሪያዎች መሆናቸውን ጠቁሟል:: ማቴ17፥21 ስለዚህ ጸበል ለመጠመቅ የነበረን ዕድል በዚህ መልኩ ፈተና ሲገጥመው ተስፋ ሳይቆርጡ በጾም፣ በጸሎትና በመሳሰሉት መንፈሳዊ አማራጮች በመታገዥ ባለጋራን ድል ማድረግ ይቻላል::

በሌላ አቅጣጫ ወሳኙ እምነት በመሆኑ ካልተጠመቅሁ አይሆንም ከማለት ይልቅ በሕመም ምክንያት መጾምና ቆሞ መጸለይ ባይቻል እንኳን በጸበሉ መተሻሸትና መጠጣት ከመጠመቅ እኩል ነው:: መተሻሸትና መጠጣት እንዴት ይቻላል? እንዳይባል እድፍን ማጥራት እንዳይሆን በሚል መጠመቅ ተከለከለ እንጂ መጠጣት አልተከለከለም::

ከላይ የተጠቀሱትን አማራጭ መንገዶች መጠቀም ያልተቻላቸው ደካሞችና ሕመምተኞች እንደ ልቡናቸው የእምነት ደረጃ ለመጓዝ እንዲችሉ መምህራነ ቤተ ክርስቲያንን ማዋየትና በምክረ ካህን በፈቃደ ካህን መመራት ይኖርባቸዋል::

ካህናተ ቤተ ክርስቲያን በዚህ መልኩ የሚቸገሩን እናቶችና እኅቶች እንዲጠመቁ በመፍቀድም ሆነ ሌሎች አማራጮችን በማመቻቸት ሊረዷቸው ይችላሉ:: መርሐ ጽድቅ ባህለ ሃይማኖት

የተሰኘ መጽሐፍ «ይቁረብ አይቁረብ» በሚል አርዕስት ሥር ባቀረበው ሐተታ «ከደመ ጽጌዋ ያልነፃች ሴት ከታመመች ለሥጋ ወደሙ አጋፋሪ የለውምና ትቁረብ» በማለት የግል አስተያየቱን ይሰጣል። ይህ አስተያየት ፅኑት ያለው (ችግር ያለበት፣ ሊቀበሉት የማይገባና ግትር) ነው። ምክንያቱም ሥጋ ወደሙ አጋፋሪ የለውም አይባልም። መላእክት፣ ካህናትና እያንዳንዱ ምእመን የሥጋ ወደሙ አጋፋሪዎች ናቸውና። ማለትም ማንም በማይገባ መንገድ ሥጋ ወደሙን እንዳይቀበል ይቆጣጠራሉ። ሆኖም ከላይ እንደተጠቀሰው አንዳንዶች ደፍረው ከደመ ጽጌ ያልነጹ ሴቶችን ቢታመሙ ይቁረቡ እስከ ማለት ድረስ ፈቃድ ከሰጡ እንዲጠመቁ መፍቀድ ለካህናት ቀላል ተግባር መሆኑን ያመለክታል።

ይኸው መጽሐፍ «ይሁን እንጂ ለሞት የምታሰጋ ብትሆን ነው እንጂ የማታሰጋ ከሆነ የቤተ ክርስቲያን ሕግ በሚያዘው መሠረት ወደ ቤተ ክርስቲያን አትገባም» በማለት አስተያየቱን ይደመድማል። ስለዚህ ይህን የመሰለ ፈቃድ በጸና ለታመሙ እንጂ ውለው አድረው ለመጠመቅ ፋታ ላላቸው ሁሉ አለ መሆኑን ልብ ማለት ይገባል።

3. ከመቁረብ

ምንም እንኳን ለቁርባን የሚያስፈልገውን ቅድመ ዝግጅት ያጠናቀቁ ቢሆኑም ሴቶች ከደመ ፅጌ ሳይነጹ ሥጋ ወደሙ መቀበል አይችሉም። ይህን ሥርዓት ተላልፎ ሴቶችን ከወር አበባ ሳይነጹ ወደ ቤተ ክርስቲያን እንዲገቡና ሥጋውና ደሙን እንዲቀበሉ ያደረገ ቢኖር ዲያቆንም ሆነ ቄስ ከክህነቱ እንዲሻር ፍትሐ ነገሥት እንዲህ ሲል ይደነግጋል። «ወለእመ ተዓደወ ፩ሂ እምቀሳውስት ወዲያቆናት ወአብእ ብእሲተ ትክተ ኀበ ቤተ ክርስቲያን ወመጠዋ ቁርባነ በመዋዕለ ትክቶሃ ይደቅ እመዓርጊሁ» ይህ ዐረፍተ ነገር «ከግዳጅዋ ያልነጻችውን

ሴት በደሟ ወራት ከቤተ ክርስቲያን አግብቶ ሥጋውን ደሙን ያቀበላት ከመዓርጉ ይሻር» ማለት ነው። ፍት.ነገ.6 ዘሌ7፥19-21 ስለዚህ ሴቶች ከወር አበባ ሳይነጹ ሥጋውንና ደሙን መቀበል አይኖርባቸውም።

ይህን በተመለከተ የመጽሐፉ አስደናቂ አገላለጽ ደግሞ «እቴጌም ብትሆን» ማለቱ ነው። «እቴጌም ብትሆን» ማለት የንጉሥ ወይም የንግሥት እናት ወይም ራሷ ንግሥት ብትሆንም እንኳን ከደሟ ሳትነጻ ሥጋውና ደሙን ልትቀበል አትችልም ማለት ነው። አገላለጹ ሥርዓቱ ጽኑ መሆኑን ያስረዳል። ስለዚህ ሥጋ ወደሙን መቀበል የጓጓንበት ታላቅ በዓል ቢኖር፣ ሰርግ ወይም ሌላ ታላቅ ጉዳይ ቢኖርብንም በምንም አመካኝተን ቢሆን በወር አበባ ላይ ሳለን መቁረብ (ሥጋውንና ደሙን መቀበል) አንችልም። ከማንኛውም የኛ ጉዳይ ስለ ሥጋ ወደሙ የተሠራው ሥርዓት ይበልጣልና። ስለዚህ በቁርባን የሚጋቡ ሰዎች የሰርግ ቀናቸውን ከመወሰናቸውና የሰርግ ዝግጅት ከመጀመራቸው በፊት የሴቷን የወር አበባ ዑደት ለይቶ ማወቅና ከሰርግ ቀኗ ጋር አንድ እንዳይሆን መጠንቀቅ አለባቸው። ስለምን ቢባል በወር አበባ ላይ ያለች ሴት በምንም ዓይነት ማስተዛዘኛ ለመቁረብ ስለማይፈቀድላት ነው።

4. ቤተ መቅደስ ከመግባት

ሴት ልጅ መዋዕለ ንጽሕናዋን ሳትፈጽም በደመ ጽጌዋ ሳለች ወደ ቤተመቅደስ እንዳትገባ ሥርዓት ተሠርቷል። ከግዳጅዋ ከነጻች በኋላ ገላዋን ታጥባ ትገባለች። ፍት.ነገ.አን6 ሠለስቱ ምዕት በድጋሚ «ሐራስ ወትክት ኢትባእ ውስተ ቤተ ክርስቲያን» በማለት መዋዕለ ንጽሕናዋን ያልፈጸመች ወላድና ከደመ ጽጌዋ ያልነጻች ሴት ቤተ መቅደስ እንዳትገባ አዘዋል።

በወር አበባ ላይ ያለች ሴት ወደ ቤተ ክርስቲያን አትግባ ማለት ቤተ ክርስቲያን አትሂድ ማለት አይደለም። ቤተ ክርስቲያን ሄዳ የመጀመሪያውን ቅጽር (አጥር) ከገባች በኋላ በመጠለያና በገረገራ ውስጥ ሆና ትጸልይ፣ ትማር፣ ማንኛውንም መንፈሳዊ ነገር ትከታተል እንጂ ወደ ቤተ መቅደስ ተደፋፍራ አትግባ ማለት ነው።

ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በሚያስተምርበት ጊዜ ጻፎችና ፈሪሳውያን በምንዝር የተያዘችን ሴት ወደ እርሱ አምጥተው «በመካከልም እርሷን አቁመው መምህር ሆይ ይህች ሴት ስታመነዝር ተገኝታ ተያዘች» ማለታቸው በግልጽ ተጽፏል። ዮሐ8፥1-5 ይልቁንም በቁጥር2 እና 20 ላይ የተጻፉት «ወደ ቤተ መቅደስ ደረሰ» እና «ኢየሱስም በመቅደስ ሲያስተምር» የሚሉት ሐረጎች ይህ ታሪክ የተፈጸመው በቤተ መቅደስ መሆኑን በጉልህ ያሳያሉ።

በዘመነ ኦሪት እንኳን ያመነዘረ ሰው ይቅርና በትዳሩም ቢሆን ሩካቤ የፈጸመ ሰው ዕለቱን ወደ ቤተ መቅደስ መግባት አይችልም ነበር። ታዲያ ይህች ሴት ስታመዝር ተገኝታ ተይዛ ሳለ በቤተ መቅደስ ያውም በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ፊት በክስ ለመቆም እንዴት ቻለች?

በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ8 ቁጥር3 እና 20 ላይ እንደተተረጎመው ቤተመቅደስ ሦስት ቅጽር ነበሩት። ስለዚህ ድቀት ያገኘው ማለትም :- በዝሙት የተሰነካከለ፣ ሕልመ ሌሊት ያየ ሰውና በወር አበባ ላይ ያለች ሴት የመጀመሪያውን አጥር ብቻ አልፈው ገብተው ይሳለሙና መባቸውን ሰጥተው፣ ተምረው፣ ሌላም መንፈሳዊ ተግባር አከናውነው ይመለሳሉ። ወደ ውስጥ ግን ዘልቀው መግባት አይችሉም ነበር። ስለዚህ ከላይ ስታመነዝር ተገኝታ የተያዘችውም ሴት የገባችው የመጀመሪያውን አጥር ብቻ ነው። በዚህ ታሪክ

መሠረት በወር አበባ ላይ የሚገኙ ሴቶች ወደ ቤተ መቅደስ መግባት አይፈቀድላቸው እንጂ ከቅጽረ ቤተክርስቲያን ገብተው ጸልየውና ተምረው ወይም ማንኛውም መንፈሳዊ ተግባር አከናውነው መመለስ የሚከለክላቸው የለም።

ወደ ቤተ መቅደስ ለምን አይገባም?

የወር አበባ ርኩሰት አለመሆኑ ከላይ በሚገባ ተብራርቷል። ታዲያ ርኩሰት ካልሆነ በዚህ ወቅት ሴቶች ወደ ቤተ መቅደስ እንዳይገቡ ሥርዓት የተሠራው ለምን ይሆን? ለዚህ ጥያቄ መልስ ሊሆኑ የሚችሉ ዋናዋና ነጥቦች ከዚህ በታች የተዘረዘሩት ናቸው።

1. በወር አበባ ወቅት ድካምና ልዩ ልዩ የሕመም ስሜቶች እንደሚከሰቱ ከላይ በቂ ማብራሪያ ተሰጥቷል። ቤተ ክርስቲያን ደግሞ ወዲህና ወዲያ ሳይሉና ሳይንቆራጠጡ መንፈሳዊውን ሥርዓተ ጸሎት ማድረስ እንደሚገባ የሚያስረዳ ሥርዓት አላት። ሆኖም በወር አበባ ላይ የሚገኙ ሴቶች በሚሰማቸው ሕመም ምክንያት ጉንበስ ቀና በማለትና በመንቆራጠጥ የሌላውን ጸሎጸኛ ልቡና እንዳያውኩና ራሳቸውም ምቾት እንዳያጡ በማሰብ ከቤተ መቅደስ እንዳይገቡ ተከልክለዋል። በዚህ ዓይነት የሕመም ስሜት ላይ ሆኖ ሕሊናን ሰብስቦ በተረጋጋ መንፈስ መጸለይ እጅግ ያስቸግራል። በእርግጥ በወር አበባ ወቅት ሕመም የማይሰማቸው አንዳንድ ሴቶች መኖራቸው ቢታወቅም ሥርዓት የሚሠራው ብዙኃኑን ከግምት በማስገባት መሆኑን መዘንጋት የለበትም። ስለዚህ በወር አበባ ላይ የሚገኙ ሴቶች በሚሰማቸው ሕመም ምክንያት ተረጋግተው የማይጸልዩ፣ የማያስቀድሱ ...ወዘተ ከሆነ ወደ ቤተ መቅደስ ለምን ይገባሉ? ቤተ ክርስቲያን የጸሎትና የመንፈሳዊ ተግባር ማከናወኛ ቤት ናት እንጂ ሌላ ዓላማ የላትምና።

2. የወር አበባ ርኩሰት ባይሆንም እንኳ እዳሪ (አደፍ) መሆኑ ተገልጿል:: ስለዚህ ከወር አበባ ሳይነጹ ወደ ቤተ መቅደስ መግባት ነውርና ጸያፍ የሆነ ነገርን ይዞ እንደ መግባት ይቆጠራል:: በቤተክርስቲያን እንትፍ (አክ) ማለት ነውር እንደሆነ የወር አበባም እንዲሁ ነውና ወደ ቤተ መቅደስ አያስገባም:: የዚህ ምስጢር ከወንዶች ሕልመ ሌሊት ጋር ይመሳሰላልና ያንን ማንበብ ያሻል::

ውሻን ከቤተ እግዚአብሔር ማኖር የማያስፈልግበት ምክንያት ከሌሎች እንስሳት እርሱ የተለየ ሆኖ አይደለም:: ነገር ግን በየደረሰበት ለመሽናት እግሩን ያነሣልና በዚህ ምክንያት ውሻ ወደ ቤተ እግዚአብሔር እንዳይገባ ይደረጋል:: ውሻን ቤተ እግዚአብሔር ገብቶ ያገኘው ሰው ሁሉ አባርሮ ያስወጣዋል:: ይህ በመለመዱ ብዙዎች ፊት የነሡት አንድ ሰው «ከቤተ እግዚአብሔር የገባ ውሻ አደረጉኝ!» እያለ በራሱ ይተርታል:: የውሻ አለመፈለግ ለቤተ እግዚአብሔር ንጽሕና ሲባል ብቻ ነው:: ሰውም ቢሆን ወደ ቤተ እግዚአብሔር ሲሄድ ከሥጋዊ እድፍም ንጹሕ መሆን ይኖርበታል:: ዘፍ19፥14

3. «መቅደሴን ፍሩ» በማለት ፈጣሪያችን እግዚአብሔር መቅደሱን እንድንፈራ አዞናል:: መቅደሱን መፍራትና ማክበር እርሱን መፍራትና ማክበር ነውና:: ዘሌ26፥2 ቅዱስ ዳዊትም «አንተን በመፍራት ወደ ቅድስናህ መቅደስ እሰግዳለሁ» በማለት በቤተ መቅደስ ፈሪሃ እግዚአብሔር እንደሚያስፈልግ ገልጿል:: መዝ5፥7 ሕግና ሥርዓት ከሌለ አክብሮትና ፍርሃት አይኖርም ሕግ ሲኖር ግን ፍርሃት ይኖራል:: የወር አበባን የመሰሉ ወደ ቤተ መቅደስ ከመግባት የሚያግዱ ሥርዓቶችም ቤተ መቅደስ የሕግ ባለቤት የእግዚአብሔር መኖሪያ መሆኗን በማስረዳት ፍርሃት በሰው ልቡና እንዲሳል ይረዳሉ::

ቤተ መቅደስ እንደፈቀዱ የሚገቡባትና የሚወጡባት ብትሆን ኖሮ ቀላ ትገኝ ነበር:: ይህ ባለ መሆኑ ግን እስከ ዛሬ ድረስ ግርማ ተጐናጽፋ ትገኛለች:: በወር አበባ ላይ ሳላችሁ ሕልመ ሌሊት አግኝቷችሁ ወደ ቤተ መቅደስ አትግቡ፣ አደግድጉ፣ ጫማችውን አውልቁ፣ የወንድ፣ የሴትና የካህናትን መቆሚያ ለይታችሁ ቁሙ፣ አትሣቁ፣ ተራ ወሬ አታውሩ፣ የሚሉት ትእዛዛት ፍርሃት አያሳድሩምን? ይህን የመሳሰሉ ሥርዓቶችና ትእዛዛት ቤተ ክርስቲያን ባይኖሯት ኖሮ ዛሬ እንደምናያቸው የመናፍቃን አዳራሾች መጋዘንና በረት ባልሆነችም ነበርን?

4. በብዙ ክርስቲያኖች ዘንድ መንፈሳዊ ሥራ በስሜትና በልማድ ይሠራል:: በዚህ መልኩ ሥራን መሥራት እእምሮን ያለ ፍሬ ያስቀራል:: ልማድና ስሜት በማስተዋል ወደ ተግባር መቀየር አለባቸው እንጅ በልማድነታቸው ሲዘልቁ ጉዳት አላቸው:: አንዳንድ ጊዜ ከየት እንደ ጀመርንና የት መፈጸም እንዳለበን ሳናስተውል በልማድ የምንጸልይበት ጊዜ አለ:: ሌላ ጊዜ ደግሞ ከልማድ የተነሣ የድርጅቶችንና የትምህርት ቤቶችን ሰሌ ደጅ አፍ እንደ ቤተክርስቲያን ቆጥረን አማትበን የምንሣለምበት ጊዜ አለ:: ይህ የሚሆነው ከልብ ሳንሆን ስንቀርና በልማድ አማካኝነት ነው::

በወር አበባ ወቅትና በሌሎች ክስተቶች ወደ ቤተክርስቲያን እንዳንገባ መከልከላችን ከልማድ ወጥተን በአእምሮ እንድንመላለስ ይረዳል:: መቼ መግባት መቼ አለመግባት እንዳለብንና ለምን እንደማንገባ ማሰብ ራስን ለመመርመር የሚያግዝ መንገድ ነው:: ራሳችንንና ያለንበትን ሁኔታ መርምሮ ማወቅ ደግሞ ትልቅ ጥቅም ነው::

በልማድ ቤተ እግዚአብሔር የሚመላለሱ ሰዎች ቤተ እግዚአብሔር አለመሄድንም ከተለማመዱ ቀልጠው ይቀራሉ፡፡ ልማድ በልማድ ይሸነፋልና፡፡ ነገር ግን ለምን እንደሚመላለሱ ምክንያቱንና ጥቅሙን እያስተዋሉ ከልማድ ወጥተው በማስተዋል የሚመላለሱ ሰዎች ግን «በእግዚአብሔር ቤት እንደተተከለና እንደለመለመ የወይራ ዛፍ ይሆናሉ» መዝ51፥8

ወደ ቤተ መቅደስ እንዳንገባ የተከለከልንባቸው ወቀቶችና ሁኔታዎች እንደ ሉስ በልማድ ብቻ ወደ ቤተ መቅደስ እንዳንጓዝ ከልማድ ያወጡናል፡፡ በአንጻሩ በማስተዋል እንድንመላለስ ያደርጉናል፡፡ ብንሄድ የምናገኘውን ጥቅም ባንሄድ ደግሞ የሚቀርብንን ጸጋ ዓይናችንን ገልጠው የሚያሳዮን እነዚህ ሥርዓቶች ናቸው፡፡

5. እናታችን ሔዋን ደመ ዕፀ በለስን በማፍሰሷ ምክንያት ከገነት ተባረረች፡፡ ደሟም በየወሩ እንዲፈስ ተፈረደባት፡፡ ነገር ግን ከእርሷ አብራክ ከተገኘች ከድንግል ማርያም የተወለደው ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ተሰቅሎ ደሙን በማፍሰሱ መርገም ተወገደ፡፡ ዛሬ ሴቶች በወር አበባ ምክንያት ወደ ቤተ መቅደስ ከመግባት ሲከለከሉ የቀደመ ታሪካቸውን ያስታውሳሉ፡፡ ራሳቸውን በመውቀስም ትሑት ይሆናሉ፡፡ ተመልሰውም ወደ ገነት እንዲገቡ በፈጣሪ የተደረገላቸውን ውለታ በማስታወስ ፈጣሪን ያመሰግናሉ፡፡ ስለዚህ በወር አበባ ወቅት ወደ መቅደስ መግባት መከልከሉ የቀድሞውን ዘመን ለማስታስ ይረዳል ማለት ነው፡፡

6. ቤተ መቅደስ የገነት ምሳሌ ናት፡፡ እናታችን ሔዋን ከአዳም ጋር ለሰባት ዓመታት በገነት ስትኖር የወር አበባ አታይም ነበር፡፡ ቤተ መቅደስ ለገነትምሳሌ መሆኗ የተሟላ እንዲሆን የወር አበባ የምታይ ሴት ወደ ቤተ መቅደስ አትገባም፡፡

«ትገብእ ነፍስ ኀበ ፈጣሪሃ ወታቀድም ሰጊደ ለልዑል» እንደ ተባለው «ነፍስ ወደ ፈጣሪዋ ትመለሳለች፡፡ ያን ጊዜ አስቀድማ ለልዑል እግዚአብሔር ትሰግዳለች» ይኸችውም ነፍስ ጻድቅ የሆነች እንደሆነ ከልካይ ሳይኖርባት ወደ ፈጣሪዋ ገብታ ቀርባ ትሰግድና የተዘጋጀላትን ክብር ትወርሳለች፡፡ ነገር ግን የኃጥእ ሰው ነፈስ የሆነች እንደሆነ በሩቅ ሰግዳ ትመለሳለች እንጂ ወደ ፈጣሪዋ አትገባም፡፡ እንደዚሁም ሁሉ በዚህ ዓለም ወደ ቤተ መቅደስ ለመግባት የማያስችል ማንኛውም እክል ያገጠመው ሰው ቅጽረ ቤተ ክርስቲያን ብቻ አልፎ ገብቶ ይሳለምና እጅ ነሥቶ ይመለሳል እንጂ ወደ ቤተ መቅደስ ተደፋፍሮ ሊገባ አይገባውም፡፡ (ትምህርተ ኅቡአት ትርጉሚ) ወደ ቤተ መቅደስ ከማያስገቡ እክሎች መካከል ደግሞ የወር አበባ አንዱና ዋነኛው ነው፡፡

7. ሰው ላልያዘውና ላላገኘው ነገር ጉጉ እንደሆነ ሁሉ የንንለትንም ነገር ያገኘ እንደሆነ ቶሎ የሚሰለች ፍጡር ነው፡፡ ስለዚህ ወደ ቤተ መቅደስ እንዳንገባ በምንከለከልበት ጊዜ ትላንት የገባንበትን ቤተ መቅደስ ከመሰልቸት ይልቅ በአዲስ መልኩ ገብቶ ለማስቀደስ እንድንጓጓ ያደርገናል፡፡ ስለዚህ ወደ ቤተ መቅደስ ገብቶ ማስቀደስ ብርቅ እንዲሆንብንና እንድንጓጓ ለማድረግ ይህን የመሰሉ ሥርዓቶች ያላቸውን ከፍተኛ አስተዋጽኦ መረዳት ይግባል፡፡

በእርግጥ በማስተዋልና በመረዳት ከሆነ ተግቶ ወደ ቤተ መቅደስ መመላለስ አይሰለችም፡፡ ነገር ግን ይህ ማስተዋልና ትጋት በሁሉ ዘንድ አይገኝምና ስለ ሥጋ ድካም ሲባል እንደዚህ ዓይነት ሥርዓቶች ተሠርተዋል፡፡ በነዚህም ሥርዓቶች ነጹሕ ሰው ይልቅ ስልቹ ሰው በይበልጥ ተጠቃሚ ይሆናል፡፡ ይህ ሥርዓት ስልቹ ሰውን በናፍቆት ወደ ቤተ እግዚአብሔር እንዲገሠግስ ያደርገዋል፡፡ ስልቹ ያልሆነ ሰው ግን ምንም እንኳን ልዩ ልዩ እክሎች ወደ ቤተ መቅደስ

እንዳይገባ ቢከለከሉትም በቀላሉ ተዘናግቶ ቤተ ክርስቲያን ከመሄድ አይሰንፍም።

8. ቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ ደም የተመሠረተች ነች። በውስጧም ሊፈስ የሚገባው በደሙ የዋጻት የክርስቶስ ደም ብቻ ነው። ስለዚህ በየዕለቱ በካህናት እጅ ሥጋው ይፈተታል ደሙም ይቀዳል። ምዕመናንም ከዚህ ምስጢር በአግባቡ በመሳተፍ ሥርየተ ኃጢያትና ሕይወተ ነፍስ ያገኛሉ። ይህን ምስጢር ለመጠበቅ ሲባል በቤተክርስቲያን የፍጡር ደም መፍሰስ የለበትም። ማንኛውም ሰው በማንኛውም ምክንያት በቤተ ክርስቲያን ሳለ ደም ቢወጣው ደሙ በቤተ እግዚአብሔር እንዳይነጥብ መጠንቀቅ ከባሰም ከቤተ መቅደስ መውጣት ይኖርበታል። ሴቶች ደግሞ ደም የሚታያቸው በታወቁ ዕለታት ስለሚሆን አስቀድመው ወደ ቤተ መቅደስ ከመግባት መጠንቀቅ ይኖርባቸዋል።

ከደመ ፅጌ ሳይነጹ ወደ ቤተ መቅደስ መግባት አለብኝ ማለት እጅግ በጣም ድፍረት ነው። በመሠረቱ ቤተ እግዚአብሔር የሚገባው በእግዚአብሔር ቸርነት ነው እንጂ ሰው በራሱ ብቁ ስለሆነ አይደለም። ስለዚህ ቅዱስ ዳዊት «እኔ ግን በምሕረትህ ብዛት ወደ ቤትህ እገባለሁ።» ብሏል። መዝ5፥7 ታዲያ ንጹሕ እንደሆን በሚሰማን ጊዜ እንኳን ቤተ እግዚአብሔር እንድንገባ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ቸርነት እንጂ ንጽሕናችን ካልሆነ ወደ ቤተ መቅደስ የማያስገባ ግልጽ ምክንያት እያለብን መግባት ይገባኛል ማለት ድፍረት አይሆንምን?

ሰው በቤተ መቅደስ ሲኖር በፍርሃት፣ በቅድስና፣ በፅኑ እምነትና በማስተዋል መሆን አለበት ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ለመንፈስ ቅዱስ ልጁ ለጢሞቴዎስ «በእግዚአብሔር ማደሪያ ቤት መኖር እንዴት እንደሚገባ ታውቅ ዘንድ እጽፍልሃለሁ» ያለው ቃል ይህን

ያረጋግጣል። 1ጢሞ3፥14 ስለዚህ «ከመሥዋዕት መታዘዝ ይበልጣል» ብለን በወር አበባ ወቅት ተደፋፍሮ ቤተ መቅደስ ከመግባት ብንቆጠብ «በእግዚአብሔር ማደሪያ ቤት» እንዴት መኖር እንደሚገባ በደንብ ተረድተናል ያሰኛል።

ቤተ ክርስቲያን ጌታችን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «ሕግና ነቢያትን ልሽር አልመጣሁም» ማቴ5፥17 ባለው መሠረት በመሥዋዕተ ኦሪት መሥዋዕተ ወንጌልን ተክታ በደመ ክርስቶስ ታድሳ የምትኖር የአዲስ ኪዳን ሙሽራ ናት። ፈጣሪዋ እንዲያልፉ ያደረጋቸውን አሳልፋ ያጸናቸውን ደግሞ አጽንታ ትኖራለች። ነገር ግን መዋዕለ ንጽሕ ያልፈጸመች ሴት በወር አበባ ላይ ሳለች ወደ ቤተመቅደስ አትግባ የሚለውን ሥርዓት «ኦሪታዊነት» ነው በማለት የሚነቅፉ መምህራን ነን ባዮች ፍርሃተ እግዚአብሔርን ከምዕመናን ልቡና ለማራቅ ሲሯሯጡ ይገኛሉ። ምዕመናን ግን ከእንደነዚህ ዓይቶቹ «የምን አለበት» መምህራን ኑፋቄ መጠንቀቅ፣ በስሜትና በአጉል ፍልስፍና እየተፍገመገሙ ወደ ክህደት ዐዘቅት ከመውደቅ ራስን ማዳን ይጠበቅባቸዋል።

በሥርዓትና በአግባብ መኖር የማይዋጥላቸው አንዳንድ ሰዎች « በወር አበባ ላይ የምትገኝ ሴት ወደ ቤተ መቅደስ አትግባ የሚለው ሥርዓት የተሠራው በድሮ ጊዜ ንጽሕናን ለመጠበቅ የሚያስችል ምቹ ሁኔታ ስላልነበረ ነው። አሁን ግን ንጽሕናን ለመጠበቅ የሚያስችሉ ቴክኖሎጂ ያፈራቸው ልዩ ልዩ መገልገያዎች ስላሉ እነርሱን እየተጠቀምን ቤተ መቅደስ ብንገባ ምን አለበት?» ሲሉ ይደመጣል።

በመሠረቱ በወር አበባ ወቅት ወደ ቤተ መቅደስ የማይገባበት ምክንያት ንጽሕናን በተመለከተ ብቻ ወይም በወቅቱ ንጽሕናን ለመጠበቅ ስላልተቻለ ብቻ አይደለም። ጥያቄውን የሚያነሡት ሰዎች

«በወቀቱ ንጽሕናን ለመጠበቅ ስለሚያዳግት ነበር» የሚሉት አሁን ግን ንጽሕናን ለመጠበቅ ምንም ችግር ስለሌለ ብንገባስ ለማለት እንዲረዳቸው ነው። ምክንያት ሰጪ ራሳቸው ምክንያቱንም አፍራሾች ራሳቸው ናቸው። ወደ ቤተ መቅደስ የማይገባበት ትክክለኛ ምክንያት ግን ከተራ ቁጥር 1 እስከ 7 ባለው በዝርዝር ተጽፏል።

በቀድሞ ጊዜ ንጽሕናን ለመጠበቅ ምቹ ሁኔታ ስላልነበረ ይህ ሥርዓት ተሠራ ማለት ሥርዓቱ የተሠራው ለጊዜው አማራጭ እስኪገኝ ድረስ ብቻ ነበር እንደማለት ይቆጠራል። በተጨማሪም ይህ ሥርዓት በመንፈስ ቅዱስ መሪነት አልተሠራም ወይም ራሱ መንፈስ ቅዱስም ቢሆን ክብር ይግባውና! መጪውን ጊዜ አያውቅም ወይም የቴክኖሎጂን ዕድገት ከግምት ውስጥ አስገብቶ ሥርዓቱን አልሠራም እንደ ማለት ነው።

በተጨማሪም በዚህ ዘመን እንኳን ያለውን ነባራዊ ሁኔታ ብንመለከት የዘመኑ ቴክኖሎጂ ያፈራውን በመጠቀም በወር አበባ ጊዜ ከሚከሠት የንጽሕና ጉድለት ለመዳን የሚችሉ ሴቶች ቁጥር እጅግ ጥቂት ነው። አነስተኛ ገቢ ያላቸው ወይም በገጠር አካባቢ የሚኖሩ ሴቶች ኑሮአቸው ከድሮው ጊዜ ባልተለየ መልኩ መሆኑ ይታወቃል። ታዲያ ከላይ በተገለጸው መልኩ ንጽሕናቸውን ለመጠበቅ ለቻሉ ሰዎች ወደ ቤተ መቅደስ መግባት ቢፈቀድ ያልቻሉትስ? የሚል ጥያቄ ማስነሣቱ አያቀርም። ላልቻሉት እንደቀድሞው ቢከለከሉ ደግሞ ቤተክርስቲያን በሀብታምና በድኃ መካከል ልዩነት ፈጥራ የምታስተዳድር ፍትሐዊነት የሌላት ትሆናለች።

ከእኛ ከኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተክርስቲያን ጋር ኅብረት ያላቸው „እኅት አብያተ ክርስቲያናት ከኛ የሚለዩበት ብዙ ቀኖና እንዳለ የታወቀ ነው። እነርሱ በወር አበባ ወቅት ሴት ልጅ ቤተ

መቅደስ እንዳትገባ ሥርዓት ሠሩም አልሠሩም ከእኛ የሚጠበቀው የራሳችንን አክብሮ መያዝ ነው። በዚህ መልኩ እነርሱን መምሰል ይገባናል ማለት ዐላዋቂነት እንጂ ሥልጣኔ ሊሆን አይችልም።

በልዩ ልዩ ምክንያት ባሕር ማዶ ተሻግሮ ከአገር ርቆ መኖር ያለ ቢሆንም ከሥርዓት መውጣት ግን አይገባም። አንዳንድ ሰዎች ደካማነታቸው፣ የውስጥ ስሜታቸውና እምቅ ክህደታቸው የሚገለጠው ባሕር ሲሻገሩ ነው። የእነዚህ ዓይነት ሰዎች የክህደታቸው ማራገፊያ ወደቦች ደግሞ ሥርዓት ማፍረስ ሥልጣኔና ዘመናዊነት መስሎ የሚታያቸውና ማንነታቸው የጠፋባቸው ሰዎች ናቸው። በምንም ዓይነት ሁኔታና በየትኛውም ቦታ ሆኖ ለሥርዓት ተገዥ መሆን በእጅጉ ይጠቅማል። ስለዚህ «ሴት ልጅ በወር አበባ ላይ ሳለች ወደ መቅደስ አትግባ» የሚለውን ትዕዛዝ አበው በየትኛውም ቦታ ልናከብረው ይገባል።

የቤተ ክርስቲያንን ሥርዓት በሌላ መንፈስ መመልከት ተገቢ አይደለም። በሴቶች ላይ የወር አበባ እንዳለ ሁሉ በወንዶችም ላይ ወደ ቤተ መቅደስ እንዳይገቡ የሚያግዳቸው ዝንየት (ሕልመ ሌሊት) የሚባል ምክንያት አለባቸው። ስለዚህ ይህ ሥርዓት ሴቶችን ለመጨቆን ወይም ከወንዶች ለማሳነስ ሆን ተብሎ የተሠራ ባለ መሆኑ ከመብትና ከጾታ እኩልነት አንጻር ማየት ፖለቲከኛ እንጂ ሃይማኖተኛ ሊያደርገን አይችልም።